

*LAMPADARUL
DE AUR*

Psalmul 19

John Saunders

Psalmul 19

Pentru această perioadă cât voi fi în România, Domnul mi-a dat un Psalm pe care să-l împărtășesc cu voi: Psalmul 19. Trei lucruri am pe inimă. Primul l-aș intitula „Ce este Biserica”. Al doilea lucru: „Cum face Dumnezeu să se manifeste Biserica”. Și al treilea lucru: „Cum desăvârșește Dumnezeu Biserica”.

În această dimineață, deci, vom vorbi despre ce este Biserica. Vom începe prin a citi Psalmul 19: „Cerurile spun slava lui Dumnezeu, și întinderea lor vestește lucrarea mâinilor Lui. O zi istorisește alteia acest lucru, o noapte dă de știre alteia despre el. Și aceasta fără vorbe, fără cuvinte, al căror sunet să fie auzit: dar răsunetul lor străbate tot pământul, și glasul lor merge până la marginile lumii. În ceruri El a întins un cort soarelui. Și soarele, ca un mire, care iese din odaia lui de nuntă, se aruncă în drumul lui cu bucuria unui viteaz: răsare la un capăt al cerurilor, și își isprăvește drumul la celălalt capăt; nimic nu se ascunde de căldura lui. Legea Domnului este desăvârșită, și înviorează sufletul; mărturia Domnului este adevărată și dă înțelepciune celui neștiutor. Orânduirile Domnului sunt fără prihană, și veselesc inima; poruncile Domnului sunt curate și luminează ochii. Frica de Domnul este curată, și ține pe vecie; judecățile Domnului sunt adevărate, toate sunt drepte. Ele sunt mai de preț decât aurul, decât mult aur curat; sunt mai dulci decât mierea, decât picurul din faguri. Robul Tău primește și el învățătura de la ele; pentru cine le păzește, răsplata este mare. Cine își cunoaște greșelile făcute din neștiință? Iartă-mi greșelile pe care nu le cunosc! Păzește de asemenea pe robul Tău de mândrie, ca să nu stăpânească ea peste mine! Atunci voi fi fără prihană, nevinovat de păcate mari. Primește cu bunăvoință cuvintele gurii mele, și cugetele inimii mele, Doamne, Stânca mea și Izbăvitorul meu!”

Să ne rugăm: *Doamne, vrem să-Ți mulțumim că ne-ai mântui; Îți mulțumim că ni te-ai descoperit și ne-ai atras la Tine. Doamne, deși suntem poporul Tău, și acum avem nevoie să ni Te descoperi și să ne atragi la Tine. Te rugăm să binecuvântezi slujirea cu Cuvântul Tău în această dimineață. Mărturisim că, în noi înșine, nu avem capacitatea nici de a vorbi, nici de a înțelege Cuvântul Tău. De aceea îți cerem, Doamne, să vii alături de noi și să ne dai ungera Ta pentru rostirea Cuvântului Tău, pentru traducere și pentru ascultarea Cuvântului Tău, și, de asemenea, pentru roada care va ieși din Cuvântul Tău. Îți cerem acestea în numele lui Isus. Amin!*

Pentru mine, Psalmul 19 este un Psalm minunat. El începe la o scară largă: „Cerurile spun slava lui Dumnezeu. Întinderea lor vorbește despre lucrarea mâinilor Lui”. Soarele este doar o stea obișnuită. Nu sunt mii de stele, nu sunt milioane de stele, ci sunt miliarde de stele. Pământul este ca un fir de praful – atât este de mic! Unele din stelele pe care le vedem noi nu sunt în realitate stele, ci sunt galaxii întregi de milioane de stele. Însă ele sunt așa de îndepărtate, încât par a fi o singură stea. Dar tot ce nu este pământ, toate cerurile – toate acestea mărturisesc despre slava lui Dumnezeu. De la această scară începe acest Psalm, dar sfârșește cu următorul lucru: „primește cu bunăvoință cuvintele gurii mele și cugetările inimii mele, Doamne, Stâncă mea și Izbăvitorul meu!” Deci nu se încheie vorbind despre pământ, nici măcar despre toată omenirea de pe pământ, ci se sfârșește cu o singură persoană: cu David și cu dorința inimii lui. Începe cu întregul Univers, dar sfârșește cu lucrul cel mai important: *o singură inimă omenească este mult mai valoroasă înaintea lui Dumnezeu decât toate cerurile*. Ați știut voi că aveți o asemenea valoare înaintea Lui Dumnezeu? Cât de valoroasă este înaintea lui Dumnezeu fiecare inimă omenească! David spune la început, fără a avea vreo îndoială, că cerurile spun slava lui Dumnezeu; ele vorbesc fără nicio piedică despre acest lucru. Dar el avea îndoieli cu privire la propria lui inimă și la propria lui gură. (Domnul Isus a spus că din prisosul inimii vorbește gura. Deci, cuvintele gurii tale și cele din inima ta sunt legate împreună în chip desăvârșit.) Cum spun cerurile slava lui Dumnezeu? Nu este vorba doar despre faptul că stelele sunt așa de frumoase și, astfel, ele arată slava lui Dumnezeu. În realitate, ele vorbesc despre Evanghelia veșnică a lui Dumnezeu.

A fost un om pe nume W. E. Bullinger care, în urmă cu aproximativ o sută de ani, a scris o carte*. El era englez și se ocupa cu cercetarea stelelor. Astăzi există o știință în acest sens – Astrologia. Ați auzit despre horoscop. În ziare apare horoscopul în fiecare zi și poți să vezi cum îți va merge în ziua respectivă! În ceea ce mă privește, eu socotesc că acesta este un lucru necurat. Niciodată nu citesc așa ceva, nici măcar din curiozitate, pentru că este un lucru rău. Dar la început nu așa a fost. La început Dumnezeu a dat aceste semne pe cer oamenilor din vechime, cum au fost Set sau Enoh, și a dat fiecare din acele semne într-un asemenea mod, încât, practic, ele vesteau Evanghelia. Unul din aceste semne este „Fecioara”. Domnul nostru Isus S-a născut dintr-o fecioară. Apoi este „Leul” – este vorba de Leul din seminția lui Iuda, care urma să vină. Chiar cu trei mii de ani în urmă, David a avut această cunoștință. În versetul 2 spune: „zi după zi dă de știre, și noapte după noapte descoperă cunoștință” (trad. engl.). Deci acest

* The Witness of the Stars - *Mărturia stelelor*. (N.r.)

mesaj, care astăzi a ajuns să fie corupt de oameni, era cunoscut și pe vremea lui David. Pentru noi nu este acum așa de important să știm ce anume spun stelele, deoarece avem o explicație clară despre lucrul acesta în Scriptură. Dar, înainte de existența acestei Cărți, Dumnezeu a transmis toată istoria acestor lucruri prin intermediul stelelor. Cu două mii de ani în urmă, magii au cunoscut *din stele* că S-a născut Domnul Isus.

În acest Psalm, David nu continuă să vorbească despre cer, despre cum este el noaptea, ci doar pomenește lucrul acesta și apoi începe să vorbească despre cerul din timpul zilei. În versetul 4 spune că în ceruri Dumnezeu a întins un cort soarelui, care este ca un mire care iese din odaia lui. (În engleză spune că soarele se bucură ca un om puternic care aleargă pe pista lui.) Răsare la un capăt al cerurilor și își isprăvește drumul la celălalt capăt. Nimic nu se ascunde de căldura lui. Din tot ceea ce spun cerurile despre slava lui Dumnezeu, David menționează doar un singur lucru, și anume acela că soarele, în fiecare dimineață, este ca un mire care iese din odaia lui. Uneori când te scoli foarte devreme dimineața, poți să vezi răsăritul soarelui. E atât de frumos! Dar atunci când privim un răsărit de soare, trebuie să ne aducem aminte că soarele care răsare în fiecare dimineață este o imagine a Domnului Isus Cristos.

Se poate că cei care sunt căsătoriți de mult timp abia își mai aduc aminte de ziua nunții, însă dacă te-ai căsătorit recent, probabil că mai ai încă în memorie acea zi. Încă nu a devenit pentru tine o zi oarecare, ci este o zi specială. Un mire, când se trezește dimineața, nu spune: „O, trebuie să merg la serviciu; am de rezolvat niște afaceri; trebuie să mă întâlnesc cu niște oameni și apoi, o!, să nu uit să fiu la cununie – azi mă voi căsători!”. Nu! Ci atenția lui este pe deplin concentrată asupra acestui lucru. Pe calendarul lui din acea zi doar un singur lucru este notat: astăzi este Ziua! Căsătoria. Atenția lui este concentrată asupra acestui lucru.

Domnul Isus este Mirele. Așa L-a descris și Ioan Botezătorul. El s spus: Cel care are mireasă este Mire. Și a mai spus că el este doar prietenul Mirelui. Domnul Isus Însuși S-a descris pe Sine în acest mod. El a spus: După ce va fi luat Mirele de la ei, atunci vor posti. Domnul nostru Isus este un Mire ca nimeni altul. Și El este mai preocupat de ziua nunții Lui decât oricine altcineva. De 2000 de ani așteaptă această zi. Tânjește mult după acea zi. În Apocalipsa 19:5 se spune: „Și din Scaunul de domnie a ieșit un glas care zicea: „Lăudați pe Dumnezeul nostru toți robii Lui, voi care vă temeți de El, mici și mari!” Și am auzit un glas de gloată multă, ca vuietul unor ape multe, ca bubuitul unor tunete puternice, care zicea: „Aleluia! Domnul, Dumnezeul nostru Cel Atotputernic a început să împărătească. Să ne bucurăm, să ne veselim și să-I dăm slavă! Căci a venit nunta Mielului; soția Lui s-a

pregătit...”. În mod normal, când citim acest verset, ni se pare că ar fi trebuit să se fi scris că Dumnezeu a pregătit-o, a făcut-o să fie gata. Și, desigur, într-un anume sens Dumnezeu a pregătit-o, dar mireasa are partea ei în această pregătire; dacă ea nu se pregătește, ziua nunții este amânată. În Matei 16, vedem că Domnul Isus, după ce Petru a spus „Tu ești Cristosul”, a declarat: „Eu voi zidi Biserica Mea”. Iar în Efeseni 5 ni se arată că Biserica este mireasa lui Cristos. Știți că în Efeseni 5 Pavel vorbește despre soț și soție, și apoi continuă: „Această taină este mare, dar vorbesc referitor la Cristos și la Biserica.” Deci, frați și surori, trebuie să știm ce este Biserica. Ba mai mult, nu numai să știm, ci trebuie și să vedem Biserica. Atunci când Domnul Isus a fost pe pământ, mulți oameni L-au văzut. El nu arăta a fi deosebit de ceilalți oameni. Biblia spune despre El că nu avea o înfățișare care să atragă privirea. Unii oamenii Îl vedeau, alții poate nici nu Îl remarcau. Dar apoi Domnul Isus Și-a început slujirea. Atunci era mult mai ușor de remarcat. Totuși, și atunci oamenii veneau la El o zi, două, ascultau, poate chiar spuneau: „Este foarte impresionant ceea ce spune”, și apoi mergeau mai departe. Dar au fost unii ai căror ochi au fost deschiși de Dumnezeu, și aceștia au văzut cine era Domnul Isus. Revelația pe care a avut-o Petru i-a fost dată de Tatăl: „Tu ești Cristosul, Fiul Dumnezeului Celui viu”. Opt zile mai târziu, Petru, Iacov și Ioan au mers împreună cu Domnul Isus sus pe munte. Înainte Petru văzuse cu ochii inimii lui, dar acolo, când au fost pe acel munte, înfățișarea Domnului Isus s-a schimbat înaintea ochilor lor. Era ca și cum slava de Dumnezeu, care era înlăuntrul Lui, a ieșit afară. O lumină atât de puternică a emanat din Domnul, încât până și hainele Lui străluceau. Ucenicii au rămas năuciiți. Nu știau nici ce să spună, nici ce să facă. Ani mai târziu a spus Ioan: „Noi am privit slava Lui”. Atunci însă, au coborât de pe munte. Mă întreb dacă acei ucenici nu-și spuneau cumva în inima lor, atunci când oamenii veneau să-L vadă pe Domnul Isus: „Oamenii aceștia nu știu cine este El. Ei cred că știu, dar în realitate nu văd”. Cartea Apocalipsei începe cu acel moment când Ioan a auzit un sunet în spatele lui, s-a întors și L-a văzut pe Domnul Isus. Nu L-a mai văzut ca pe tâmplarul din Nazaret, ci ca pe Domnul înviat și glorificat, Domnul slavei. Și el spune: Fața Lui era asemenea soarelui care strălucește în toată puterea lui. Apoi, chiar la sfârșitul cărții Apocalipsei, în capitolele 21 și 22, vedem că vine la Ioan un înger, care îi spune: „Vino să-ți arăt ceva.” Îl ia și îl duce pe un munte înalt, de unde îi arată Noul Ierusalim care cobora din cer înveșmântat ca o mireasă. Îngerul îi spune: Aceasta este mireasa, soția Mielului. Așadar, pe inima Domnului Isus se află această zi a nunții. Când Ioan a privit acea cetate, sunt convins că a rămas mut de uimire. Nu există nicio cetate, niciun oraș pe pământ care să se poată compara cu acea cetate. În primul rând, ea era o cetate vie. Porțile ei erau făcute din oameni,

și avea pietre de temelie tot din oameni. În acea cetate era un tron – tronul Domnului nostru. Din acel tron ieșea râul apei vieții, apă ce nu se poate asemăna cu nicio altă apă de pe acest pământ. Pe ambele maluri ale acestui râu se aflau pomi – pomii vieții. Această cetate are slava lui Dumnezeu. Să vă pun o întrebare: Credeți că Ioan a vrut să se mai întoarcă înapoi? Dacă eu aș fi fost în locul lui, l-aș fi întrebat pe acel înger: „N-am putea să mergem și să vorbim cu Domnul, să vedem dacă n-ar fi posibil să rămân aici?” Pe pământ, Ioan era pe o insulă, exilat, însă de acolo el a fost răpit în locurile cerești, unde a văzut această cetate care are slava lui Dumnezeu. El a dorit să rămână acolo. V-ar plăcea să mergeți să vedeți acea cetate? Viața în lumea aceasta poate fi foarte grea. Dacă Domnul ar veni deseară la mine și m-ar întreba: „Nu ai vrea să pleci din țara aceasta și să mergi și să locuiești în acea cetate?” Nici nu aș căuta să-mi mai împachetez lucrurile, ci aș zice numai: „Să mergem!” Tânjești tu după acea cetate? Privește acea cetate! Te uiți în jurul tău: Slava lui Dumnezeu? ... Unde? Pietre prețioase?... Unde? Râul apei vieții?... Unde? Tronul lui Dumnezeu? ... Unde? Noi suntem doar câțiva oameni care ne adunăm într-un loc care nici măcar nu ne aparține.

Știți, mulți oameni se gândesc la Biserică în felul următor: Domnul ne-a mântuit; acum suntem pe acest pământ și așteptăm revenirea Domnului Isus, ca să mergem și să locuim în acea cetate. Cât suntem încă aici, nu vrem să dăm înapoi, de aceea căutăm câțiva creștini cu care să ne putem îmbărbăta împreună, așteptând până când se va sfârși totul ca să putem pleca. Dar nu așa vede Domnul lucrurile. Aceasta este ca și cum ai privi la Domnul Isus și te-ai întreba: Dar nu este Acesta tâmplarul? În loc de a te uita la El și a spune: Iată Mielul lui Dumnezeu! Împăratul păcii! Împăratul împăraților! Fiul lui Dumnezeu! Vezi în El doar un om oarecare.

Știm din Vechiul Testament că în Cortul întâlnirii totul era foarte glorios. În Sfânta Sfințelor se aflau chivotul și scaunul îndurării, în Locul Sfânt se aflau sfeșnicul de aur, masa de aur și altarul de aur. Dar nimeni nu vedea acestea. Știți cum arăta totul din afară? Cortul era acoperit cu piei de animale, iar în jurul lui era un fel de gard din material de in. Slava care se afla înăuntru Cortului era ascunsă. Când au zidit templul lui Solomon, în realitate era același lucru, dar nu mai era un lucru ascuns. Ci era frumos în afară, și avea și mai multă slavă înăuntru. Nimeni nu s-ar fi gândit despre acel templu că este un templu obișnuit.

Acest grup mic de oameni care se adună în Numele Domnului Isus este cetatea lui Dumnezeu. Această cetate nu devine vizibilă până ce ea nu s-a pregătit mai întâi. Acum este ziua pregătirii ei. Domnul Isus le-a spus ucenicilor

Săi: „În casa Tatălui Meu sunt multe locașuri” (Ioan 14). Și a mai spus: „Eu mă duc să vă pregătesc un loc, iar când voi veni după voi, vă voi lua și veți locui acolo”. Noi am putea să ne autoînșelăm gândindu-ne că, oricum, într-o zi vom ajunge în acea cetate, iar până atunci doar stăm și ne gândim la ea. Domnul, într-adevăr, S-a dus să ne pregătească un loc. Dar, în același timp, El L-a trimis și pe Duhul Sfânt, și *acesta* este locul unde El te pregătește. Vrei să ai un loc minunat în acea cetate? Chiar *acum* acel loc este pregătit pentru tine. Și aceste lucru se face în viața ta *aici* pe pământ. Am mai discutat și cu altă ocazie că noi suntem niște pietre vii. Domnul zidește *astăzi* acele pietre vii, făcând din acestea niște pietre scumpe. Din aceste pietre este făcută acea cetate. Însă există posibilitatea ca noi să privim toate acestea ca pe ceva obișnuit. Noi ne adunăm împreună, cântăm câteva cântări. Dar nu aceasta este Biserica. Biserica este *mireasa* Domnului Isus. Mireasa este însăși Casa lui Dumnezeu. Nu acest loc, ci pietrele vii care sunt zidite împreună. Biserica este Trupul lui Cristos. Domnul Isus locuiește în acel Trup. El locuiește în acea Casă. El urmează să se căsătorească cu acea mireasă. Biserica este formată din preoți aflați sub autoritatea Marelui Preot – a Domnului Isus. Biserica este familia lui Dumnezeu. Ea este locul unde copilașii Lui cresc. Ați știut voi că aceasta este Biserica? Ați știut că aceasta sunteți voi? Aici se realizează tot ceea ce este pe inima Domnului Isus. Dar dacă nu vezi lucrul acesta, atunci totul ți se pare a fi ceva obișnuit. Când Domnul Isus i-a întrebat pe ucenicii Lui: „Cine zic oamenii că sunt Eu?”, ei au răspuns: „Unii zic că ești Ioan Botezătorul care a înviat din morți, alții spun că ești Ilie, alții spun că ești Ieremia sau unul dintre prooroci.” Toate acele persoane menționate au fost niște oameni remarcabili. Unii chiar credeau că Domnul Isus era Ioan Botezătorul care a înviat din morți. Alții credeau cu adevărat că El era Ilie. Ilie trăise cu aproximativ 800 de ani înaintea Domnului. Alții iarăși spuneau: Ieremia sau unul dintre prooroci. Ieremia trăise cam cu 600 de ani înaintea Domnului. Acum vă pune o întrebare: „Ce făceau toți acei oameni care *așa* credeau?” Dacă crezi că acest om este Ioan Botezătorul înviat din morți, nu ar trebui să mergi și să-l urmezi? Dacă crezi că acest om este Ilie, nu ar trebui să mergi după el?

Numai înțelegând ce este în realitate Biserica, vom putea să ne dedicăm toată viața ei. Prețul este foarte mare. În casa Domnului se cere a fi plătit un preț. Noi venim la Domnul și ne dăm viețile Lui și unii altora. Viața mea îmi este foarte prețioasă. Dar când Îl văd pe Domnul, când văd dorința inimii Lui, vin cu acea mică viață a mea, care pentru mine este foarte prețioasă – de fapt este cel mai prețios lucru din toată lumea pentru mine – și o aduc înaintea Lui ca jertfă. Tocmai atunci intră cineva pe ușă și calcă exact pe ea! Eu mă revolt: „Ce faci?

Aceasta este ceva foarte prețios!” „Oh, scuză-mă!” Dă una cu piciorul și merge mai departe. Atunci eu mă simt rănit. „Nu mă apreciezi? Nu știi că sunt copilul lui Dumnezeu?” (Poate cei mai mulți consideră că sunt „copilul-problemă” al lui Dumnezeu!) Sunt multe probleme în Biserică, pentru că acesta este locul unde Dumnezeu transformă aceste pietre în niște pietre prețioase. Și știți că acest lucru nu se întâmplă așa ca și cum El ar mânui o baghetă magică. O piatră obișnuită este supusă unei presiuni puternice și unei călduri mari un timp oarecare, și în felul acesta este transformată în smarald sau rubin sau diamant. *Aici*, pe pământ, obține Domnul perle. Știm că perla ia naștere în urma unei răni produse în parte cea mai sensibilă a unei scoici. Dacă nu vezi ce este cu adevărat casa lui Dumnezeu, atunci, după o vreme, vei spune: „Nu merită să fiu aici.” *Acesta* este locul unde Dumnezeu curăță aurul. Fiecare frate și soră are aur. Aur real, adevărat – acea viață divină pe care Dumnezeu a pus-o în noi. Însă acel aur este plin de impurități. Este aur de 10 carate, dar și aur de 24 de carate. Aurul de 10 carate nu este prea curat. Cred că cel de 24 de carate este cel mai pur. Mă tem că eu, în calitatea mea de creștin, nu am nici 10 carate. Poate sunt aur de 5 carate. Dar Domnul vrea să mă facă să devin foarte prețios și curat pentru El. Știți cum se curăță aurul, nu? Iei aurul de 10 carate și pui de jur împrejurul lui un magnet special care extrage toate impuritățile! Acesta este un procedeu foarte ușor, simplu, nedureros. Dar știți că nu așa se procedează. Nu! Ci aurul este supus acțiunii unui foc foarte puternic. În felul acesta, tot ce nu este aur arde, iar ceea ce este aur rămâne. La început ai atât de mult și sfârșești prin a avea foarte puțin! Și atunci spui: „Doamne, nu mă fă mai mic!” Dar El trebuie să facă aceasta, pentru că am așa de multe impurități în mine!

Casa Lui este lucrul cel mai prețios pentru El. Credeți că Domnul Isus Se va căsători cu o mireasă care să nu aibă același caracter ca și El? Să presupunem că El ar spune: „Să vă prezint mireasa Mea!” Iar aceasta ar arăta ca ceva mic, nesemnificativ, pe care abia ai putea-o recunoaște ca fiind o persoană? Nu! Ci El face ca ea să fie ca El însuși.

Biserica este alcătuită din preoți ai lui Dumnezeu. Fie că te simți sau nu preot, fie că vrei sau nu să fii preot, când ai crezut în Domnul Isus și ai fost născut din nou, ai devenit preot. În Casa Lui, preoții sunt învățați să fie preoți. Eu îmi spun: „Nu vreau să fac aceasta! Poate altcineva trebuie să facă aceasta. Mie nu îmi place ideea de a fi preot. Eu sunt o persoană foarte timidă.” (Dacă ești preot, ești în văzul tuturor.) Și astfel, pentru că eu nu sunt dispus de aceasta, Domnul Isus mai trebuie să aștepte după mireasa Lui. El dorește atât de mult ca ea să fie gata. Vrea să vină după ea, așa cum soarele iese dimineața. Scriptura spune că soarele e ca

un mire care iese din odaia lui și se bucură ca un viteaz care aleargă în cursa lui. Să vă spun ce anume crede Domnul Isus despre noi, cei de aici. El, ca viteaz, a alergat în cursa Lui, cu bucurie. Știți ce anume a fost în acea cursă a Lui? Crucea. Exact la mijlocul cursei Domnului s-a aflat crucea. El nu a putut să se abată nici la dreapta, nici la stânga. Dacă vroia să-și termine alergarea, trebuia să treacă pe acolo. În Evrei 12 ni se spune că, datorită bucuriei care Îi stătea înaintea, El a putut să îndure acea cruce. Datorită bucuriei care se afla dincolo de cruce, El a putut să privească la ocara crucii și să spună: „Aceasta nu este nimic în comparație cu acea bucurie”. Care era acea bucurie dincolo de cruce? *Ziua nunții Lui!* Cetatea lui Dumnezeu. Sfinții care se adună în orice loc în Numele lui Isus. Dar dacă nu vezi ce este Biserica, te descurajezi. Spui: „O, este prea dificil”. Dar adevărul este că nu există alt lucru mai scump în acest Univers. Fie ca Domnul să ne dea ochi să vedem aceasta.

Știți că Petru a avut multe probleme în viață. După ce a spus: „Tu ești Cristosul”, după ce L-a văzut pe Domnul transformat înaintea ochilor lui, după ce a văzut slava Domnului, totuși s-a lepădat de El. El era același om și acolo, în Iope, căruia Domnul i-a spus să facă ceva, dar care a zis: „Nu, Doamne!” Era același om și în Antiohia, atunci când s-a ferit să mănânce cu anumiți oameni de frica altora. Petru nu era desăvârșit. Dacă noi Îl vedem pe Domnul, și vedem Biserica, nu înseamnă că vom fi imediat desăvârșiți, ci vom avea și noi de parcurs o viață asemenea lui Petru, prin care să fim făcuți desăvârșiți. Petru însă a făcut un lucru, și anume a continuat să se țină strâns de Domnul Isus. Întreaga lui viață a continuat să se țină de Domnul Isus. Nu a vrut să se lase de Domnul. Iar dacă te ții de Domnul Isus, știi de cine anume te ții? De Trupul Lui; de Trupul lui Cristos; de poporul lui Dumnezeu. Dacă noi Îl vedem pe Domnul Isus, dacă vedem Trupul Lui, atunci, când vor veni încercările, chiar și atunci când vom eșua în unele încercări și vom fi făcuți de rușine și ne vom simți prost, totuși nu ne vom depărta de El, ci vom spune asemenea lui Petru: „Doamne, unde să ne ducem? Tu ai cuvintele vieții veșnice!”

Pe pământ Domnul locuiește în mijlocul poporului Său, și aici își face El vizibil Cuvântul Lui. Dacă noi ne îndepărtăm de acei oameni lângă care Domnul ne-a pus, aceasta este ca și cum ne-am îndepărta de acel loc unde Domnul vrea să-și împlinească voia Lui în viața noastră. Vedeți voi Biserica? Știți voi ce este Biserica? Privită din afară, arată ca ceva foarte obișnuit, dar în realitate ea este Noul Ierusalim. Acesta este locul unde Domnul ne zidește împreună. Chiar acum, dacă privim unii la alții, vedem doar niște oameni obișnuiți, și așa și suntem: oameni obișnuiți. Dar într-o zi, după ce vom lepăda acest trup muritor, Domnul

ne va da un alt trup, care ne va reprezenta cu adevărat, va arăta cine suntem noi în realitate. Eu cred că, astăzi, dacă omul cel mai obișnuit din încăperea aceasta ar veni aici în trupul pe care îl va primi într-o zi, am rămâne cu toții fără grai. Nu ne va veni să credem acea slavă. Nu vom putea crede acea măreție. Un trup ceresc, asemenea vieții care acum locuiește în noi. Deoarece acea cetate încă nu s-a coborât din cer, de la Dumnezeu, nu înseamnă că nu o puteți vedea acum. Cereți-I Domnului: „Doamne, arată-mi cetatea! Doamne, arată-mi, prin revelație, Casa Ta! Arată-mi Trupul lui Cristos! Arată-mi Împărăția Ta! Arată-mi locul unde Tu locuiești împreună cu copiii Tăi!” Dacă Domnul ne va arăta lucrul acesta, totul se va schimba în viața noastră. Atunci ne vom purta cu mare băgare de seamă cu Trupul lui Cristos. Ne vom purta unii față de alții cu multă grijă. În Efeseni 1 se spune că Biserica este plinătatea lui Cristos. Uită-te cu alți ochi, nu cu ochii aceștia fizici, la Biserică. Lasă-L pe Domnul să-ți arate că ea este plinătatea lui Cristos.

Acum aș vrea să menționez patru lucruri legate de Biserică. Este o singură Biserică. În toate vremurile, în toată lumea există doar un singur Trup a lui Cristos. Dar, din nefericire, trebuie să vă spun că, în multe locuri, Trupul lui Cristos este dislocat. Sunt multe mădulare ale Trupului lui Cristos, dar nu sunt unite împreună, ca să formeze un singur trup. Sunt multe pietre vii, dar sunt împrăștiate, nu sunt zidite împreună. Sunt mulți preoți, dar nu vin împreună ca să slujească Marelui nostru Preot.

Deci, într-un anume sens, nu suntem Biserica, pentru că Biserica este mai mare decât ce suntem noi. Biserica constă din *toți* credincioșii. Noi, însă, suntem o mărturie a Bisericii. Suntem un loc unde Domnul poate să vină și să arate realitatea Bisericii. Căci Domnul ne zidește ca să fim ceea ce El vrea. Noi nu suntem produsul finit, ci suntem într-un proces. Voi menționa acum aceste patru lucruri.

Tronul Domnului trebuie să fie prezent; cu alte cuvinte Domnul trebuie să fie Capul; El Însuși trebuie să fie Împăratul – nu să I se aducă doar o închinare cu buzele, ci El trebuie să domnească în mijlocul nostru. Când ceva se întâmplă în mijlocul nostru, avem un singur lucru de făcut: să mergem cu *toții*, împreună, la Domnul. Îl întrebăm pe Împărat, ne situăm sub autoritatea Lui. Nu ne adunăm noi și încercăm să vedem ce este de făcut. Cu toate că Domnul poate să dea înțelepciune prin intermediul unui mădular din Trup. Este înțelepciunea Domnului, dată de la Cap, Trupului. Când ne adunăm împreună, ne adunăm în Numele lui Isus, nu ne adunăm în numele nostru. Și nu este doar un fel de a zice „În Numele lui Isus”, ci este locul unde cu adevărat ne strângem sub autoritatea

Lui. Una din cele mai mari greutăți este aceea de a rămâne sub autoritatea Domnului. Căci, după ce am ajuns să știm deja unele lucruri, suntem tentați să spunem: „O, deja știi asta!” Dar noi întotdeauna, în orice situație, trebuie să venim la Domnul și să-L întrebăm: „Doamne, ce să facem?”

Al doilea lucru: *viața*. Biserica nu este o organizație, ci un organism viu. O ființă vie. Organismul acționează prin intermediul vieții. Orice activitate din Biserică trebuie realizată prin viața Duhului Sfânt din noi. Noi, ca mădulare ale Trupului lui Cristos, trebuie să venim mereu la Domnul și să-I spunem: „Arată-mi viața Ta! Doamne, vreau să aranjez scaunele pentru strângere, dar și aceasta vreau să o fac din viață. Doamne vreau să aduc o cântare la strângere, dar să o aduc prin viața Ta!” Totul să fie făcut din viața Duhului Său, nu din viața omului vechi. Acest lucru nu este menit a ne paraliza. Dacă ni se spune: „Numai viața este permisă aici, omul cel vechi nu are ce căuta”, reacția noastră este de a ne retrage, de a nu mai vrea să facem nimic. Dar noi *avem* viața, și, prin credință, funcționăm. Domnul este foarte bun cu noi și, atunci când funcționăm în Trupul lui Cristos, El vine și ne arată: „Lucrul acesta a fost de la Mine, acela, nu”. El nu spune niciodată: „Dacă faci ceva ce nu izvorăște din viață, Te dau la o parte”. El este așa de credincios! Este asemenea unui Tată bun, gata să ne corecteze, să ne ajute. Deci, primul lucru este Tronul Lui, autoritatea Lui; al doilea lucru – viața; tot ce se face în Biserică se face prin puterea vieții.

Al treilea lucru – Biserica este o *familie*. Noi toți suntem frați și surori. Suntem legați unii de alții. Avem aceeași viață; același Tată. Și, de fapt, aceeași Mamă. Știți cine este Mama noastră? În Galateni ni se spune că Ierusalimul de sus este Mama noastră. Noi nu suntem doar parte a Noului Ierusalim, ci suntem născuți din Noul Ierusalim. Și ar trebui să manifestăm dragoste și grijă unii față de alții. Nu suntem doar niște membri ai aceluiași grup, ci suntem o familie. Tot ce se face are la bază această legătură.

Ultimul lucru (aici am cumulat două lucruri): *dragostea și unitatea*. Trupul lui Cristos este Unul, și El este ținut împreună prin dragoste. Dragostea este legătura desăvârșită a unității. Nu poți avea unitate fără dragoste. Și nu poți avea dragoste fără unitate. De exemplu, spun cuiva „te iubesc”, dar nu sunt una cu persoana respectivă; este același lucru cu a spune: „Încălzește-te, satură-te”. Dacă iubesc cu adevărat, dacă într-adevăr suntem frați ai aceleiași familii, atunci suntem una într-un mod foarte practic. Dragostea fără unitate este doar ipocrizie. Dar unitatea fără dragoste este o închisoare. Un om este pus în închisoare, în aceeași celulă cu un alt condamnat. Stau acolo amândoi timp de zece ani. Te gândești: „Uite ce uniți sunt ăștia, niciodată nu se despart”. Până în ziua când ies din

închisoare. După aceea poate nu se vor mai întâlni niciodată. Nici măcar nu vor ști unde locuiește fiecare. Aceasta nu este unitate! Deci, dragoste și unitate. Domnul Își are mărturia Lui prin faptul că suntem una și ne iubim unii pe alții. Uneori eșuăm în această dragoste, dar Îl avem pe Duhul Sfânt care ne corectează. Alteori ne urmăm propriile noastre căi. Trăim în mod individualist. Dar atunci când o luăm pe propria noastră cale și nu umblăm în unitate cu frații și surorile noastre, Duhul Sfânt vine și ne corectează.

Deci aceste patru lucruri le-am avut pe inimă. Dacă Domnul este în mijlocul nostru, zidindu-ne împreună ca să ajungem la statura desăvârșită, trebuie să se vadă acolo Tronul Lui, viața ca modalitate de funcționare; faptul ca suntem cu toții o familie, suntem frați și surori și, de asemenea, trebuie să existe dragostea și unitatea lui Isus Cristos. Frați și surori, e nevoie să vedem ce *este* Biserica. Dacă o vedem din perspectiva lui Dumnezeu, atunci și noi vom alerga în cursa noastră cu bucurie, ca un viteaz. Iar atunci când crucea va fi parte a alergării noastre, a cursei noastre, vom fi gata și pentru ea. Nu vom pleca triști, asemenea celui tânăr bogat. Fără descoperire, poporul pier. Fie ca Domnul Însuși să ne dea descoperire cu privire la ce *este* în realitate Biserica.

Să ne rugăm: *Doamne, am spus o mulțime de lucruri astăzi. Te rugăm ca, în zilele care urmează, să faci ca aceste cuvinte să fie înrădăcinate în modul nostru de a vedea, de a gândi lucrurile. Doamne, nu lăsa ca vrăjmașul să fure nici măcar un singur lucru. Fă ca acest Cuvânt al Tău să găsească teren bun în noi. Și fă, Doamne, ca această viziune să ardă cu putere în lăuntrul nostru, să nu se micșoreze cu timpul, să nu dispară atunci când noi ne clătinăm, ci fă ca Tu să arzi în noi pe tot parcursul drumului, până vom ajunge la moștenirea noastră în Noul Ierusalim. Îți cerem aceasta în Numele lui Isus. Amin!*

(Partea a II-a)

Vă amintesc doar că Domnul a pus pe inima mea un cuvânt din Psalmul 19. În timp ce am stat înaintea Domnului, acest cuvânt s-a concretizat în trei mesaje. Primul mesaj a avut ca temă: Ce este Biserica? Astăzi aș dori să vorbesc despre modul în care Dumnezeu face să se arate Biserica, iar mâine, despre modul în care desăvârșește Dumnezeu Biserica. Astăzi ne vom referi la versetele 7 și 8 al acestui Psalm, pentru a vedea cum face Dumnezeu să se manifeste Biserica. Probabil că ar trebui să vă dau acum un răspuns scurt la această întrebare, ca nu cumva mai târziu să vă pierdeți în mulțimea cuvintelor pe care le voi spune. Când Dumnezeu face să se manifeste Biserica, El face aceasta prin revelație. De

fapt, întotdeauna când Domnul vrea să arate ceva ce este pe inima Lui, indiferent ce anume, El face asta deschizând ochii omului. Nu ochii fizici, ci ochii inimii. Am trei exemple la îndemână.

Primul exemplu este Avraam. Avraam a fost un om care a locuit în Ur, din Haldea, (acel loc a devenit mai târziu Babilon). În cartea lui Iosua ni se spune că el și familia lui au locuit acolo și au slujit altor dumnezei. El a fost omul pe care Domnul l-a ales prin propria Lui suveranitate. Ștefan spune, în Fapte 7: „Fraților și părinților, ascultați! Dumnezeu slavei S-a arătat părintelui nostru Avraam, când era în Mesopotamia, înainte ca să se așeze în Haran”. Adeseori am încercat să-mi imaginez cum s-a întâmplat lucrul acesta. Oare era Avraam la lucru când, dint-o dată, a auzit o voce în spatele lui și s-a întors și L-a văzut pe Dumnezeu slavei? Sau era acasă, în odaia lui, când i s-a arătat Domnul? Indiferent cum s-a întâmplat lucrul acesta, acea întâlnire a lui cu Dumnezeu i-a schimbat viața. El nu numai că a auzit niște lucruri de la Dumnezeu. Scriptura ne spune că „Dumnezeul slavei i S-a arătat”. Eu cred că atunci când L-a văzut pe Domnul în toată slava Lui, el a văzut planul lui Dumnezeu. A văzut totul, până la acel produs final – Noul Ierusalim, Cetatea lui Dumnezeu. Căci în Evrei ni se spune că, după aceea, Avraam și-a petrecut toată viața căutând acea cetate – „cetatea cu temelii tari, al cărei Meșter și Ziditor este Dumnezeu.” El s-a mulțumit să locuiască în corturi, ca străin și călător pe pământ, împreună cu Isaac și Iacov. Pentru că el văzuse acea cetate veșnică, și aceasta și-a făcut cuib în inima lui. Știm din Apocalipsa 21 că Noul Ierusalim are slava lui Dumnezeu. Știm că Avraam a văzut ziua Domnului Isus – aceasta a spus Domnul Isus în Evanghelie: „Avraam s-a bucurat că a văzut ziua Mea.” Când Dumnezeu slavei i s-a arătat lui Avraam, viața lui s-a schimbat complet. Din acea zi el a căutat să intre în plinătatea a tot ceea ce Domnul rânduse pentru el. Înainte își trăia viața așa cum obișnuise. Dar în ziua în care Dumnezeu i s-a arătat, el a văzut, și de atunci totul s-a schimbat pentru el. Dumnezeu și-a arătat lucrarea pe parcursul următorilor 4000 de ani. Căci, prin intermediul lui Avraam, Dumnezeu L-a dobândit pe Israel, iar după 2000 de ani a venit Domnul Isus – El era din Israel. După alți 2000 de ani, iată-ne pe noi toți de aici – cu toții Îi aparținem Domnului Isus. Deci Domnul începe să arate lucruri dând omului revelație.

Vă aduceți aminte de istoria lui Iacov. Fratele său, Esau, era supărat pe el, și mama lui i-a spus: „Du-te la fratele meu și stai acolo câteva zile”. Știm că acele câteva zile au devenit 20 de ani. În drumul lui, Iacov a ajuns într-un loc numit Luz. Un loc oarecare. A dormit acolo în noaptea aceea și a avut o viziune. În acea viziune a văzut cerurile deschise și o scară de la pământ la cer, pe care urcau și

coborau îngerii lui Dumnezeu. Iar în vârful scării L-a văzut pe Dumnezeul Cel viu. Domnul i-a spus multe cuvinte minunate acolo. Când s-a trezit, Iacov a spus: ”Ce loc înfricoșător este acesta! Aceasta este Casa lui Dumnezeu, și eu n-am știut!” Atunci a avut loc prima lui confruntare cu Dumnezeu din viața lui.

Ultimul exemplu este exemplul meu favorit, pentru că el arată exact unde ne aflăm noi, în zilele noastre. Ezra, capitolul 1, versetul 5. Iată care era situația: Israel fusese necredincios Domnului, mai exact Iuda fusese necredincios Domnului, și Domnul i-a trimis în robie timp de 70 de ani. Nebucadnețar s-a dus la Ierusalim și l-a nimicit; a distrus și Casa lui Dumnezeu și a dus poporul în lanțuri la Babilon. Poporul a rămas în Babilon timp de 70 de ani, după care Împăratul Cir a dat o proclamație prin care declara că iudeii erau liberi să se întoarcă înapoi la Ierusalim și să rezidească Templul. V-ați fi așteptat ca, după 70 de ani de robie, iudeii să se întoarcă în țara lor cu mare bucurie, într-un marș triumfător. Dar nu s-a întâmplat așa, ci doar o mică rămășiță a poporului s-a dus înapoi. După primii ani de robie, iudeii au devenit cetățeni ai Babilonului. Au fost în stare să cumpere acolo case, pământuri, să pornească afaceri. Tot acolo, în Babilon, au zidit sinagogi, conduse de rabini. Acolo, în Babilon, a fost inventată sinagoga. Ei au inventat sistemul sinagogilor pentru ca și în robie să fie în stare să-și perpetueze religia. Deci, când s-a dat acea proclamație de către Împărat, de ce nu s-au dus toți iudeii înapoi? Pentru că Ierusalimul, într-un anume sens, nu mai exista. Locul exista, dar era doar o grămadă de pietre. Casa lui Dumnezeu era distrusă. Și era o distanță de 1300 de km între Babilon și Ierusalim. Ar fi însemnat o călătorie dificilă, iar când ar fi ajuns acolo, nu ar fi avut unde să locuiască. Nu era nimic care să-i atragă înapoi la Ierusalim, pentru a rezidi Casa lui Dumnezeu. Dar ce fel de oameni credeți că erau cei care s-au întors, acea rămășiță? Ne-am putea închipui că Domnul i-a văzut pe toți cei care aveau inimi mai alese, pe cei care urmăreau cu seriozitate căile Lui. Însă adevărul este că lucrul acesta nu avea nimic de-a face cu omul. În Ezra 1:5 se spune că „toți cei ale căror inimi au fost trezite de Dumnezeu”, aceia s-au întors. Dacă El îți trezește inima, atunci vezi. Și dacă ai văzut, atunci trebuie să te duci înapoi, pentru că ceva arde înlăuntrul tău. Dar dacă nu ai văzut, pentru că Domnul nu ți-a trezit inima, atunci te gândești că oamenii aceia sunt nebuni. Poate că mamele și tații copiilor le spuneau: „Nu faceți asta, nu vă duceți înapoi! De ce să vă duceți pe un pământ pustiit? Da, Ierusalimul a fost odată ceva, dar asta aparține unei alte epoci. Acum noi locuim în Babilon; nu avem nevoie de Casa lui Dumnezeu, căci avem sinagogile noastre!” Babilonul era, într-adevăr, o cetate de primă mână. Și acum se mai știe despre grădinile suspendate ale Babilonului, una dintre cele șapte minuni ale lumii. Aveau un sistem poștal modern, probabil că

era unul dintre cele mai minunate locuri unde se putea trăi pe pământ, în timp ce Ierusalimul nu era nimic. De aceea nu puteau să-i înțeleagă pe cei care doreau să meargă înapoi. Dar aceia au văzut. Inimile lor au fost trezite, și au trebuit să meargă înapoi. În mod profetic, acest lucru este identic cu situația din zilele noastre.

În toată lumea sunt mulți, mulți creștini, oameni care au fost mântuiți în chip suveran numai datorită harului lui Dumnezeu. Dar ceea ce este pe inima Domnului este Ierusalimul – Noul Ierusalim, trupul lui Cristos, casa Lui, Biserica. Dar se pare că așa mulți creștini sunt în robie, în anumite sisteme făcute de mâna omului. Așa de multe lucruri sunt acolo, lucruri care nu-L cinstesc pe Domnul. Dorința Domnului însă este ca poporul Lui să fie sub autoritatea Lui. Și astăzi o mică rămășiță are inima trezită, pentru că Domnul i-a atins inima. Acea mică rămășiță se găsește pretutindeni în lume. Știm că în fiecare generație Domnul a făcut lucrul acesta. Iar cei care văd trebuie să meargă înapoi. Acum, noi nu trebuie să mergem înapoi 1300 km, ci noi doar venim la Domnul Isus, ne adunăm împreună în Numele Lui, Îl întronăm pe El în mijlocul nostru; căutăm voia Lui în toate lucrurile, Îl lăsăm să-Și zidească casa în modul în care El a spus că o va face. Dacă Domnul îți trezește inima astăzi, dacă auzi, sau dacă ți-a trezit-o în trecut, răspunde-I! Nimeni din cei care L-au urmat pe Domnul atunci când El le-a vorbit nu a regretat lucrul acesta.

Astăzi Domnul vrea să-Și arate Biserica, și El va face aceasta în același mod: ne va da revelație. În versetele 7 și 8 din Psalmul 19 vedem patru lucruri care trebuie să ne fie arătate de Domnul. El trebuie să ne deschidă ochii spre a le vedea, dacă vrem să înțelegem ce este Biserica.

Primul lucru: „*Legea Domnului este desăvârșită și restabilește sufletul.*” Ce este Legea Domnului? În Vechiul Testament, Legea era ceea ce Dumnezeu îi dăduse lui Israel, ca mijloc prin care să îl cârmuiască. Însă, în Ieremia, El a spus că va face un legământ nou; nu vor mai fi legi scrise pe table de piatră, ci El va scrie legile Lui pe inimile noastre. În zilele noastre, legea Domnului este Domnul Isus Însuși. Domnul este Capul nostru în mod practic. El este Capul Trupului, Împăratul în Împărăția Lui, Soțul miresei, Mare Preot peste preoții Lui împărătești. Când Domnul își arată Biserica, primul lucru pe care ni-l face cunoscut este locul Lui de întâietate. În Biserică, Domnul Isus are locul întâi în toate. Și acestea nu sunt doar vorbe goale. Știți că pretutindeni în lume, creștinii se roagă în Numele lui Isus. Se spune o rugăciune și la sfârșitul ei se adaugă: „În Numele lui Isus”. Dar „În Numele lui Isus” nu este doar ceva ce spunem, ci este o realitate în care ne aflăm. Fii mei cei mai mici sunt gemeni, (acum sunt mai înalți decât mine!). Îmi aduc aminte de vremea când erau copii: dacă unul dintre

ei era afară în grădină, și vroiam să vorbesc cu el, îl trimiteam pe celălalt frate al lui să-l cheme. Îi ziceam: Du-te și spune-i că vreau să vorbesc cu el. Aveau cam în jur de cinci ani. Știți cum fac copiii câteodată. Se ducea afară la fratele lui și îi spunea: „Du-te înăuntru!” Fratele lui se uita la el și îi spunea: „Dar cine ești tu!?” „Tata a spus!” Imediat se ridica și alerga înăuntru. În numele tatălui! Dar aceasta s-a întâmplat pentru că eu i-am spus să folosească numele meu, exact așa cum am vrut să-l folosească. Să zicem că primul băiat era afară și se dădea în leagăn. Celălalt vroia să se dea și el, dar leagănul era ocupat. Atunci, cu mintea lui mică și inventivă, se duce afară și spune: „Te cheamă tata!” Celălalt sare de pe leagăn, vine la mine și mă întreabă „Ce vrei, tată?”, în timp ce fratele lui se urcă în leagăn.

„Nu te-am chemat!”

„Dar Robert a spus că m-ai chemat!”

„Hai să discutăm cu Robert”

Robert s-a folosit de numele meu. Eu nu i-am zis să spună acest lucru. Când noi spunem „În Numele lui Isus”, trebuie să fim sub autoritatea și călăuzirea Domnului Isus. Altfel, spunem doar niște vorbe. În Biserică Domnul Isus are întâietate în toate. El deține întreaga autoritate. În cartea Apocalipsei, primele trei capitole vorbesc despre lucruri de pe pământ. După aceea, în capitolul 4, Ioan a privit în sus și a văzut o ușă deschisă în cer; apoi a auzit un glas care i-a zis: Vino aici sus! Și deodată a fost dus, în duhul, în locurile cerești. Care a fost primul lucru pe care l-a văzut acolo? „Și iată, am văzut un tron”. Ioan a văzut un tron și pe Cineva care ședea pe tron. Care este ultimul lucru pe care l-a văzut când a fost în locurile cerești? În Apocalipsa 22 spune: „Iată, am văzut un râu cu apei vieții curgând din tronul lui Dumnezeu”. Primul lucru pe care l-a văzut a fost tronul, și ultimul lucru pe care l-a văzut a fost tot tronul. Așa este în locurile cerești. Și așa trebuie să fie și în mijlocul nostru. Să citim din Efeseni 1:22: „El l-a pus totul sub picioare (sub picioarele lui Cristos), și l-a dat pe El Cap (limba. engleză), peste toate lucrurile, Bisericii”. Cristos este Cap al Bisericii, Cap peste toate lucrurile. El deține *întreaga* autoritate. Și este o autoritate practică. Faptul că Isus este Cap nu înseamnă că trebuie să ne întrebăm „Ce ar face Isus în situația respectivă?”. În America au confecționat un fel de nasturi care poartă inițialele „WWJD” – What Would Jesus Do (*Ce ar face Isus*). Unii oameni, altfel bine intenționați, încearcă să îi determine pe alții ca, atunci când ajung în situații dificile, să-și pună această întrebare. Poate multe așa-numite biserici se întreabă în felul acesta „Ce ar face Isus într-o asemenea situație?”. Dar nu aceasta este întrebarea corectă. Întrebarea corectă este: „Doamne, ce faci Tu *acum*, în situația

aceasta?” El este Domnul Cel Viu. El nu este un Cap absent al Bisericii. Unde doi sau trei sunt adunați în Numele Lui, El este acolo. Sigur, El este pe tron, în cer, dar este, de asemenea, prin Duhul, și în duhul nostru. Atunci când noi ne adunăm împreună, El este prezent în mijlocul nostru. Cu alte cuvinte, acum, Domnul nostru slăvit este aici, în mijlocul nostru, în chip nevăzut. Aceasta mă face să simt ca Iacov: „Ce înfricoșător este locul acesta!”. Poate că ar fi mai bine să stau jos, să tac din gură! „Doamne Isuse, ce faci Tu *acum*?” Așadar, venim la El, și El ne descoperă ce face, pentru că El este Capul Bisericii.

Când Petru a avut acea revelație glorioasă, (Domnul îl întrebase: „Cine zic oamenii că sunt Eu?”), el a spus „Tu ești Cristosul, Fiul Dumnezeului Celui viu” – Cristosul, Unsul, Cel uns să fie împărat, Cel uns să domnească. *Această* revelație a primit-o Petru! Ce a vestit Petru în ziua de Rusalii? Petru, care a avut acea revelație, atunci când Domnul le-a arătat ucenicilor cine era El, Petru deci, în ziua de Rusalii a vestit Evanghelia, și trei mii de oameni au fost mântuiți: El și-a sfârșit mesajul în felul următor: „Pe acest Isus pe care L-ați răstignit, pe acest Isus Dumnezeu L-a făcut Domn și Cristos. Dumnezeu L-a înălțat și L-a făcut Cap al Bisericii, Cap peste toate lucrurile”. Fără Cristos, Capul, nu este Biserică. Putem să luăm câteva pietre, să le punem grămadă și să spunem că aceea este o casă. Dar asta nu înseamnă că grămada respectivă este o casă. Dacă Domnul Isus nu este Capul Bisericii, nu se poate vedea Biserica în acel loc.

Pavel, când a primit revelație, era pe drum spre Damasc. Îi prigonea pe creștini. Domnul a venit cu o mare lumină, și Pavel a căzut cu fața la pământ. Domnul l-a întrebat: „Saule, Saule, pentru ce mă prigonești?” El a răspuns. „Cine ești Tu, Doamne?” „Sunt Isus, pe care-L prigonești!” Pavel știa că niciodată nu se întâlnește cu Isus. Cum putea el să-L prigonească pe Isus? Dar când a avut acea viziune cerească, i s-au deschis ochii și a văzut că a prigoni trupul înseamnă a prigoni Capul. Pavel l-a văzut pe Omul cel Nou – Cristos și Biserica –, Capul și Trupul, și, ani mai târziu, a putut să-i spună împăratului Agripa: „Nu am fost neascultător față de viziunea cerească”. O, trebuie să vedem lucrul acesta. Căci dacă Domnul nu ni-l descoperă, dacă Biserica nu se poate arăta în felul acesta, orice altceva este inutil. Nu vreau să spun că, dacă am văzut aceasta, ne va fi suficient pentru tot restul vieții. Peste doi ani El ne va descoperii mai mult. Și peste încă cinci ani, dacă Domnul nu va veni între timp, El ne va descoperii și mai mult. În Coloseni 1:18, Pavel scrie despre Domnul Isus: „El este Capul Trupului, al Bisericii, El este începutul, Cel Întâi-născut dintre cei morți, pentru ca în toate lucrurile să aibă întâietatea”. Știți că Domnul Isus este vindecătorul nostru, dar nu acest lucru ne descoperă Dumnezeu pentru a face să se arate

Biserica Lui. El este Prietenul nostru, este Mântuitorul nostru, este Învățătorul nostru, dar când Dumnezeu face să se manifeste Biserica, El ne descoperă că Domnul Isus este Împăratul nostru, Capul nostru, autoritatea noastră în toate privințele. „Legea Domnului este desăvârșită și restabilește sufletul” (Ib. engleză). Cum poate această revelație să restabilească sufletul?

Când Dumnezeu l-a creat pe om (vedem aceasta în Genesa, capitolele 1 și 2), El l-a creat un suflet viu. Omul era un suflet viu, având un duh omenesc. Dumnezeu dorea să locuiască în acel duh omenesc. În grădină era și pomul vieții. Dacă omul ar fi mâncat din pomul vieții, ar fi luat în el Duhul Sfânt în duhul lui, și sufletul omului ar fi putut ajunge sub stăpânirea lui Dumnezeu, a Duhului Lui; omul ar fi manifestat astfel viața lui Dumnezeu. Tot ceea ce omul ar fi arătat ar fi fost Cristos. Psalmistul a scris: „Sufletul meu preamărește pe Domnul”. Dar, în loc de aceasta, ce s-a întâmplat? Omul a căzut, a păcătuit împotriva lui Dumnezeu; duhul lui a murit, iar sufletul lui a devenit un „eu” independent. Nu dependent, așa cum ar fi trebuit să fie, sub autoritatea Duhului Sfânt, ci independent – manifestându-se pe sine însuși, eul lui. Noi suntem cu toții urmașii acestui om. Așa ne-am născut: independenți, oameni în care domnește eul. Pe tronul vieților noastre suntem noi. Dar Domnul a avut milă de noi și ni l-a descoperit pe Domnul Isus, și noi am crezut în El. El ne-a mântuit, ne-a spălat păcatele, ne-a înviat duhul și a venit să locuiască înăuntrul nostru. Problema însă este că noi încă mai trăim o viață independentă. Din când în când ajungem să fim în dezacord cu Domnul. Viețile noastre seamănă încă cu ceea ce scrie în ultimul verset din cartea Judecători: „În acele zile nu era împărat în Israel, și fiecare făcea ceea ce era drept în proprii lui ochi”. Nu așa ar trebui să fie în Biserică. Eu încă mă mai lupt cu aceste lucruri. Dar am această dorință în inima mea: „O, Doamne, în fiecare zi adu-mă mai mult sub autoritatea Ta! Doamne, fă ca în fiecare zi acest suflet al meu să exprime mai mult viața Ta, să Te preamărească pe Tine din ce în ce mai mult!” Când cunoaștem Legea Domnului, care este desăvârșită, (Domnul Isus este desăvârșit) și ajungem în acea relație cu El, nu de Mântuitor, ci de Cap al nostru, de Împărat, atunci sufletele noastre încep să fie restabilite și readuse la gândul de la început al lui Dumnezeu cu privire la ele. Lucrul acesta nu este ușor, ci este ceva pentru care trebuie să ne dăm toate silințele ca să ni-l însușim. Domnul Isus a spus: „Din zilele lui Ioan Botezătorul până acum Împărăția Cerurilor suferă violență, și oamenii violenți forțează drumul spre a intra în ea” (trad. engl.). Noi trebuie să forțăm drumul ca să intrăm în ea. Acest egoism, această trăire în eul meu în care m-am aflat înainte de a fi mântuit, nu vrea să-L întroneze pe Domnul. Nouă însă ne este dat să apucăm această Împărăție prin forță. Să aplicăm violența față de eul nostru. „Dacă vrea

cineva să vină după Mine, să se lepede de sine însuși, de eul lui, să-și ia crucea și să Mă urmeze”. Noi am murit împreună cu El pe cruce și, astfel, în acea moarte găsim puterea de a ne lepăda de eu. „*Am fost răstignit împreună cu Cristos*” – eu sunt mort, și viața mea este ascunsă cu Cristos în Dumnezeu. Prin credința în Domnul Isus și în ceea ce El a realizat pentru mine prin moartea Lui, pot să mă leapăd de eul meu. Domnul a spus: „Pocățiți-vă, căci Împărăția Cerurilor este aproape”. Noi mergem într-o direcție, viața omenească ne duce în această direcție, dar, ca să intrăm în Împărăție, trebuie să ne întoarcem cu 180°. În Împărăție nu există loc pentru „eu”. Slavă Domnului că El ne descoperă aceste lucruri, și Duhul Lui lucrează în noi și suntem cu toții schimbați din slavă în slavă. Abia aștept s-aud acea proclamație din Apocalipsa: „Împărăția acestei lumi a trecut în mâinile Domnului nostru și ale Cristosului Său”. Probabil că a mai rămas doar ca unii dintre noi să-I dea Lui mai mult loc în viețile lor și astfel lucrarea să se termine.

Al doilea lucru: „*Mărturia Domnului este adevărată și dă înțelepciune celui neștiutor*”. Ce este mărturia Domnului? Este ceea ce Domnul ne descoperă cu privire la Sine Însuși. Prin mărturia Lui, Domnul ne descoperă inima Lui. El ne arată planul Său veșnic. În Vechiul Testament, cuvântul „mărturie” era folosit cu precădere referitor la chivotul mărturiei și la cortul mărturiei. Chivotul mărturiei vorbește despre Domnul Isus, iar cortul vorbește despre locașul lui Dumnezeu, având în mijlocul lui chivotul. Acestea vorbesc despre cetatea lui Dumnezeu, despre locașul lui Dumnezeu, unde Domnul Isus are locul întâi în toate. *Acesta* este planul veșnic a lui Dumnezeu. *Acesta* este pe inima lui Dumnezeu din toată veșnicia: să aibă o mireasă pentru Fiul Său; o împărăție pentru Fiul Său, în care Domnul Isus să fie Împărat; un Trup în care Domnul Isus să fie Cap – Omul cel Nou; un locaș veșnic pentru Tatăl și Fiu – familia lui Dumnezeu; o preoție sfântă și împărătească în care Domnul Isus să fie Marele Preot. Acesta este planul veșnic a lui Dumnezeu.

După ce Dumnezeu ni-L descoperă pe Domnul Isus ca fiind Împărat, și noi răspundem la această revelație, El începe să ne arate ce este pe inima Lui. Vă aduceți aminte ce a spus Domnul Isus ucenicilor, în Ioan 15: „Nu vă mai numesc robi, pentru că robul nu știe ce face stăpânul lui, ci vă numesc prieteni”, și, „Eu v-am făcut cunoscut tot ceea ce Tatăl mi-a arătat. Voi sunteți prietenii Mei, dacă faceți ceea ce vă spun Eu”. Nu este minunat lucrul acesta? Noi vedem că Domnul Isus este Cap, vedem că El are locul întâi în Biserică, și răspundem la această revelație venind la El și spunându-I: „Doamne, suntem robii Tăi!” El însă ne răspunde numindu-ne „prieteni”, *dacă* facem ceea ce El ne spune să facem, *dacă* Îi dăm Lui autoritatea de Cap. El ne arată tot ce primește de la Tatăl. „Mărturia

Domnului este adevărată și dă înțelepciune celui neștiutor”. Cum ne face înțelepți faptul de a cunoaște planul veșnic al Lui Dumnezeu? Știți că sunt oameni mari în lumea aceasta, oameni de știință, fizicieni, care caută mereu să afle care este semnificația Universului. Lucrul pe care îl caută oamenii de știință este ceva numit „teoria unificatoare”. O teorie care explică totul din Univers. Ei caută și caută, dar nu găsesc răspunsul. Domnul însă vine la niște oameni obișnuiți, care sunt gata să-l întroneze pe El, și le descoperă planul Lui din toată veșnicia. Și atunci, niște oameni oarecare, obișnuiți, cum suntem noi, ajung să înțeleagă sensul vieții, al Universului, a tot ce există. Știți câți oameni au trăit în decursul veacurilor pe această planetă? Au trăit și au murit pe această planetă fără să fi înțeles vreodată aceste taine. Nu au înțeles nici propria lor existență, nici existența Universului. Nimeni nu poate să înțeleagă lucrurile acestea dacă Domnul nu i le descoperă. Domnul însă Își găsește plăcerea în a descoperi lucrurile acestea copiilor Lui. Dacă noi suntem gata să venim la El și să-L întronăm ca Domn în viața noastră, El este gata să ne descopere planul Lui veșnic. Și noi, care înainte eram niște oameni simplii, oarecare, devenim înțelepți, având înțelepciunea lui Dumnezeu. „Mărturia Domnului este adevărată și dă înțelepciune celui neștiutor”.

Al treilea lucru: „*Orânduiriile Domnului sunt drepte și înveslesc inima*”. Ce sunt „orânduiriile Domnului”? Acesta este un cuvânt interesant. El apare în Biblie de douăzeci și patru de ori în limba ebraică, și de fiecare dată el apare în Psalmi. De douăzeci și una de ori apare în Psalmul 119 și de trei ori în alți Psalmi; dintre care o dată aici, în Psalmul 19. Orânduiriile Domnului sunt *căile* Domnului. Noi suntem în Casa lui Dumnezeu; în Casa Lui, totul trebuie făcut potrivit *căilor* Lui. După ce am venit la Domnul și ne-am dat pe noi înșine Lui, recunoscându-L pe El drept Cap al nostru, El ne descoperă planul Lui, iar noi trebuie să ajungem să cunoaștem căile Lui. Căile Lui nu sunt căile omului, gândurile Lui nu sunt gândurile omului. El este atât de mult deasupra noastră! Casa Lui este noua creație. Acolo nu se acceptă nicio cale din vechea creație. Într-un anume sens, mărturia Domnului este ceva obiectiv – „Ce”, în timp ce căile Domnului reprezintă ceva subiectiv – „Cum”. Cum Îl urmăm noi pe Domnul?

Cu toții avem tradiții. Nu este un lucru rău să avem tradiții, dar este bine să știm că tradițiile noastre sunt *numai* tradiții. Să citim în Matei 15:1-9: „Atunci niște Farisei și niște cărturari din Ierusalim au venit la Isus, și I-au zis: „Pentru ce calcă ucenicii Tăi datina bătrânilor? Căci nu-și spală mâinile când mănâncă”. Drept răspuns, El le-a zis: „Dar voi de ce călcați porunca lui Dumnezeu în folosul datinei voastre? Căci Dumnezeu a zis: „Cinstește pe tatăl tău și pe mama

ta; ”și: „Cine va grăi de rău pe tatăl său sau pe mama sa, să fie pedepsit negreșit cu moartea.” Dar voi ziceți: „Cine va zice tatălui său sau mamei sale: „Ori cu ce te-aș putea ajuta, l-am închinat lui Dumnezeu”, nu mai este ținut să cinstească pe tatăl său sau pe mama sa. Și ați desființat astfel Cuvântul lui Dumnezeu în folosul datinei voastre. Fățarnicilor, bine a prorocit Isaia despre voi, când a zis: „Norodul acesta se apropie de Mine cu gura și Mă cinstește cu buzele, dar inima lui este departe de Mine. Degeaba Mă cinstesc ei, învățând ca învățături niște porunci omenești”. Este aici cineva care crede că este un lucru rău să te speli pe mâini înainte de a mânca? Eu sunt convins că sunt mulți care practicați lucrul acesta. Dar, în zilele Domnului Isus, fariseii învățau poporul că tradițiile reprezintă căile lui Dumnezeu și, din cauza aceasta, ei au ajuns să neglijeze căile lui Dumnezeu. În Biserică acest lucru înseamnă moarte. Imaginați-vă! Să dai la o parte Cuvântul lui Dumnezeu și să pui în locul lui tradiția. Marcu, în capitolul 7, spune că Domnul Isus, după ce a spus aceste lucruri, a adăugat: „Și faceți multe alte lucruri de felul acesta” (v. 13b). Noi suntem foarte predispuși să aducem legalismul în Casa lui Dumnezeu. Reguli făcute de noi. Facem din ele o lege în Casa lui Dumnezeu, și nici măcar nu ne dăm seama de lucrul acesta. Un lucru pe care îl facem este acela că luăm exemple din Scriptură; multe lucruri care sunt scrise în Biblie au fost date ca exemplu; ele nu reprezintă învățătura Bibliei, ci sunt doar exemple în legătură cu ceva anume. De exemplu, mâine ne vom aduna pentru că este duminică, este ziua Domnului, este ziua când poporul Domnului se adună și frânge pâinea. În Memphis ne strângem în fiecare duminică și frângem pâinea, dar nu există o învățătură despre acest lucru în Biblie. Nicăieri în Biblie nu spune că cei credincioși trebuie să se adune împreună și să frângă pâinea duminica. Sunt câteva exemple în acest sens; omul a luat aceste câteva exemple și a făcut o lege bine stabilită. Eu cred că, până la venirea Domnului, noi, în Memphis vom continua să ne adunăm împreună duminica, deoarece este ziua cea mai potrivită pentru așa ceva. Dar trebuie să cunoaștem ce anume ne-a dat Domnul, care este lucrul esențial, și să deosebim lucrurile pe care le practicăm deoarece sunt potrivite pentru noi. Multe lucruri din creștinism au fost inventate de om, nu au fost instituite de Domnul Însuși. Ele reprezintă căile omului și aduc moarte în Casa lui Dumnezeu. Domnul însă vrea să umblăm potrivit căilor Lui. Și El vrea să ne învețe căile Lui. El va continua să ne învețe căile Lui până la venirea Lui. Iar când noi învățăm căile Lui în Casa Lui, și învățăm cum să ne purtăm în Casa Lui, nu într-un fel religios, legalist; ci așa cum Domnul ne călăuzește prin Duhul Lui, descoperim că putem să alergăm în cursa care ne stă înaintea. În Exod 33 scrie că Moise I-a cerut Domnului: „Doamne, arată-mi

căile Tale, învață-mă căile Tale”. De ce a avut Moise acest strigăt în inima Lui? Domnul deja îl alesese pe Moise ca să conducă pe poporul Lui, însă Moise a știut că a cunoaște căile omului nu este suficient pentru a conduce poporul lui Dumnezeu. Dacă cineva ar fi putut să aibă încredere în el însuși, atunci acel om ar fi fost Moise. El a fost crescut în casa lui Faraon, ca fiu al fiicei lui Faraon și a fost învățat în toată înțelepciunea și știința Egiptului. Ștefan ne spune despre el, în Fapte, că era puternic în vorbe și în fapte. Istoricul Josephus Flavius spune despre Moise că a fost un mare general al egiptenilor. A câștigat multe lupte în Etiopia. Tot Josephus ne spune că Moise a fost un mare arhitect. El a zidit cetăți mari pentru Faraon. Dacă ar fi fost cineva care să poată să aibă încredere în sine însuși pentru a conduce un popor de peste un milion de oameni, acel om ar fi trebuit să fie Moise – marele general, conducător de oameni. Sau, cel care urma să zidească cortul și care urma să vadă chivotul mărturiei – aceasta era tocmai o slujbă pregătită pentru Moise, marele arhitect. Moise însă a înțeles că toate acele cunoștințe nu erau de niciun folos pentru a conduce pe poporul lui Dumnezeu. „Dacă am căpătat trecere înaintea Ta, învață-mă căile Tale, ca să capăt trecere înaintea Ta”. O, să venim și noi cu aceeași rugăciune: „Fă-mă să cunosc căile Tale!” Psalmul 103 spune că Dumnezeu „a descoperit căile Sale lui Moise”. Isaia 55 spune: „Căci căile Mele nu sunt căile voastre și gândurile Mele nu sunt gândurile voastre”. În Proverbe spune: „Este o cale ce pare dreaptă omului, dar sfârșitul ei este moartea”. Pentru ca Domnul să poată arăta Biserica Lui, trebuie să ne învețe căile Lui. Noi nu putem să pretindem că știm ceva. La noi, în Memphis, uneori se întâmplă în felul următor: La o strângere, cineva vine și vorbește fraților despre o mare nevoie care există într-o anume familie. Frații ascultă. Adeseori se întâmplă să fie cineva în mijlocul nostru care este cu noi cam de o jumătate de an sau poate de un an; este plin de râvnă și așteaptă cu nerăbdare răspunsul fraților. La un moment dat nu se mai poate abține, se ridică și spune: „Fraților, eu nu am mult. Dar vreau să dau 100 \$ pentru satisfacerea acestei nevoi. Cine altcineva vrea să mai contribuie la această nevoie despre care am auzit? Noi stăm cu toții și ne uităm unii la alții. Fratele acela nu știe ce face. Poate, mai târziu, cineva îl ia la o parte și îi spune: „Frate, în Casa lui Dumnezeu, când auzim despre vreo nevoie, fiecare dintre noi se duce înaintea Domnului și Îl întrebă: Doamne, ce vrei Tu ca să fac? Iar când Domnul îi face de cunoscut lucrul acela, ia niște bani, îi pune într-un plic, scrie pe plic numele persoanei la care trebuie să ajungă banii și îl pune în cutia destinată acestui scop. Astfel, am dat Domnului. Sunt niște frați care au în sarcină acea cutie. Ei văd darurile care sunt în cutie, iau plicurile și le dau persoanei al cărei nume este trecut pe plic.

Persoana respectivă primește plicul ca de la Domnul. Nu știe cine l-a dat, însă îl primește de la Domnul. Persoana care a dat nu se laudă înaintea altora cu ce a dat, iar persoana care a primit nu se simte îndatorată nimănui. În felul acesta, nevoie după nevoie este împlinită atunci când fiecare stă înaintea Domnului și Îl întrebă: „Doamne, care este partea mea?” Este însă o cale care pare dreaptă omului: „Fraților, eu am niște bani pe care să-i dau pentru această nevoie!” Nu știe ce face. Eu cred că este ceva înlăuntrul unui asemenea frate, care vrea să răspundă la nevoi. Însă, deoarece nu cunoaște căile Domnului, aduce moarte în Casa lui Dumnezeu. Exemplul dat reprezintă un lucru mic, dar sunt o mie de astfel de lucruri. Trebuie să învățăm căile Domnului, altfel vom aduce doar moarte în Casa lui Dumnezeu.

De ce spune psalmistul că „orânduiri Domnului sunt drepte și veselesc inima”? Domnul Isus a alergat în cursa Lui până la capăt. Însă între Domnul Isus și sfârșitul cursei Lui a fost o cruce. Crucea Domnului nostru Isus a fost un lucru îngrozitor. Crucea a însemnat mult mai mult decât suferință. Pentru singura dată a existat o despărțire între Dumnezeu Tatăl și Dumnezeu Fiul. Știm că, pe cruce, Domnul Isus a strigat : „Dumnezeu Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce mai părăsit?” Toate păcatele lumii au fost puse asupra Lui. El Însuși a fost făcut păcat, și toată rușinea păcatelor lumii a fost îngrămadită asupra Lui. În Evrei ni se spune că Domnul Isus a suferit crucea și a disprețuit rușinea din pricina bucuriei care-I stătea înaintea. Care este acea bucurie a Domnului Isus? Ziua nunții Lui! Fiecare din noi are o cursă în care trebuie să alerge. Și la sfârșitul cursei tale se află o mare bucurie. Care este acea bucurie de la sfârșitul cursei tale? Este aceeași bucurie ca cea a Domnului Isus: ziua nunții Lui este ziua nunții tale. Căci noi suntem parte din Mireasa Lui. Cum putem să alergăm în cursă dacă nu cunoaștem căile Lui? Nu putem să alergăm cu stăruință dacă nu cunoaștem căile Lui. Nu putem să-L urmăm pe Miel oriunde merge El, dacă nu cunoaștem căile Lui. Însă El este gata să ni le arate. Iar când face lucrul acesta, ne bucurăm, pentru că astfel putem să ajungem la bucuria acelei zile. „Orânduiri Domnului sunt drepte și înveselesc inima.” Când noi cunoaștem căile Lui, inimile noastre se bucură și-L urmăm pe El oriunde merge.

Deci Domnul ni Se descoperă în calitatea Lui de Cap al nostru, ne descoperă planul Său veșnic și începe să ne arate căile Lui. Psalmistul continuă apoi astfel: „Poruncile Domnului sunt curate și luminează ochii”. Care este diferența între porunca Domnului și Legea Domnului? Legea Domnului reprezintă autoritatea Domnului în Biserică peste toate lucrurile. Porunca Lui reprezintă voia Lui Dumnezeu în fiecare situație în parte. Mulți frați și surori se luptă în această

privință a cunoașterii voii lui Dumnezeu. Fiecare creștin ajunge într-o anumită situație în care spune: „Vreau să cunosc voia lui Dumnezeu”. Cam jumătate din aceste situații de criză sunt legate de căsătorie. Mereu apare câte o criză, și spunem: „Doamne, vreau să cunosc voia Ta”. Mulți dintre voi ați auzit de acel frate din America, Steven Kaung. Am auzit că mulți tineri merg la el și-l întrebă: „Care este voia lui Dumnezeu pentru viața mea?” Când i se pune o asemenea întrebare, de obicei el răspunde în felul următor: „Nu știu care este voia lui Dumnezeu pentru viața ta; eu cunosc doar voia lui Dumnezeu”. Înțelegeți? Care este voia lui Dumnezeu pentru viața mea?! Ca și cum eu aș fi centrul Universului. „Doamne, spune-mi care este voia Ta pentru viața mea, pas cu pas.” Domnul însă ne-a descoperit voia Lui. Voia Lui este Casa Lui. Voia Lui este Ierusalimul. Voia Lui este ca poporul Lui să se adune împreună sub autoritatea Lui, să fie zidit în dragoste; acea cetate – Noul Ierusalim – să fie zidită în mijlocul nostru, iar noi să ajungem la sfârșitul alegării noastre. Aceasta este voia lui Dumnezeu. Intră în voia lui Dumnezeu. „Doamne, care este voia Ta pentru viața mea?” Voia Lui pentru viața ta este ca tu să intri *în* voia Lui. Când devii creștin, devii și mădular în Trupul lui Cristos. Dar vino, împreună cu frații și surorile, sub autoritatea lui Cristos și îngăduie-I Lui să te zidească cu ei în dragoste. Dacă faci aceasta, mai rămân câteva lucruri pe care trebuie să le cunoști, dar Domnul ți le va descoperi și pe acelea. Vino la temelie pe care a pus-o Domnul, acolo unde El Își zidește Casa Lui. Adu-te pe tine însuși Lui ca o jertfă vie. Amin.

(Partea a III-a)

Vom citi din nou din Psalmul 19, de la versetul 9 până la sfârșit: „Frica de Domnul este curată și ține pe vecie; judecățile Domnului sunt adevărate, toate sunt drepte. Ele sunt mai de preț decât aurul, decât mult aur curat; sunt mai dulci decât mierea, decât picurul din faguri. Robul Tău primește și el învățătura de la ele; pentru cine le păzește, răsplata este mare. Cine își cunoaște greșelile făcute din neștiință? Iartă-mi greșelile pe care nu le cunosc! Păzește de asemenea pe robul Tău de mândrie, ca să nu stăpânească ea peste mine! Atunci voi fi fără prihană, nevinovat de păcate mari. Primește cu bunăvoință cuvintele gurii mele și cugetele inimii mele, Doamne, Stânca mea și Izbăvitorul meu!” Și din Evrei 4: 1: „Să luăm dar bine seama ca, atâta vreme cât rămâne în picioare făgăduința intrării în odihna Lui, niciunul din voi să nu se pomenească venit prea târziu”; versetul 7: „El hotărăște din nou o zi: „Astăzi”, zicând, în David, după atâta vreme, cum s-a spus mai sus: „Astăzi, dacă auziți glasul Lui, nu vă împietriți

inimile!”, și de la versetul 11 la 13: „Să ne grăbim dar să intrăm în odihna aceasta, pentru ca nimeni să nu cadă în aceeași pildă de neascultare. Căci Cuvântul lui Dumnezeu este viu și lucrător, mai tăietor decât orice sabie cu două tăișuri: pătrunde până acolo că desparte sufletul și duhul, încheieturile și măduva, judecă simțirile și gândurile inimii. Nicio făptură nu este ascunsă de El, ci totul este gol și descoperit înaintea ochilor Aceluia cu care avem a face.”

În această dimineață vreau să prezint al treilea mesaj: „Cum desăvârșește Dumnezeu Biserica”. Primul mesaj a fost „Ce este Biserica”, și am văzut că Biserica este însăși Cetatea lui Dumnezeu, și ea se zidește astăzi pe pământ. Al doilea mesaj a fost „Cum face Dumnezeu să se manifeste Biserica”, și am văzut că Dumnezeu face lucrul acesta dând revelație poporului Său: revelație despre faptul că Domnul Isus Cristos este Cap al Bisericii, revelație despre planul veșnic a lui Dumnezeu, revelație despre căile divine, care nu sunt căile omului, și apoi revelație despre voia Lui. Acum dar vom vorbi despre „Cum desăvârșește Dumnezeu Biserica” Când folosesc verbul „a desăvârși”, trebuie să înțelegeți că nu mă refer la o stare de desăvârșire, fără păcat, ci la modul în care Dumnezeu duce Biserica la maturitate, *cum* Își duce El poporul Lui la statura deplină a lui Cristos. În versetul 9 se spune: „Frica de Domnul este curată și ține pe vecie; judecățile Domnului sunt adevărate, toate sunt drepte.”

La o primă citire s-ar putea să credem că aceste două lucruri merg împreună cu cele patru de dinainte (despre care am vorbit ieri). Însă, după ce sunt menționate aceste patru lucruri: legea Domnului, mărturia Domnului, orânduirile Domnului și porunca Domnului, imediat se face referire la efectul pozitiv pe care ele îl au în viața noastră: restabilesc sufletul, dau înțelepciune celui neștiutor, veselesc inima și luminează ochii. Dar următoarele două lucruri: „frica de Domnul este curată și ține pe vecie”, și „judecățile Domnului sunt adevărate, toate sunt drepte” – acestea sunt deosebite. Primul lucru, „frica de Domnul”, nu este ceva de la Domnul, ceva ce El îmi dă mie, ci este ceva din mine, ce eu Îi dau Lui. Însă aceste două lucruri „frica de Domnul” și „judecățile Domnului”, sunt absolut necesare dacă vrem să ajungem la statura plinătății, la desăvârșire. Să vă pun niște întrebări: De ce trebuie să ne temem de Domnul? Nu suntem noi mântuiți? Nu am sărbătorit noi tocmai acum o masă prin care am vestit că suntem spălați prin sânge? Nu vom merge noi cu toții în cer? De ce trebuie să ne temem de Domnul? Iar privitor la judecățile Lui: Este cineva aici între noi care, atunci când se gândește la „cum s-ar simți el mai bine”, se gândește la judecățile Domnului? De fapt, când mă gândesc la judecățile Domnului, mă gândesc la un lucru de temut. De ce avem nevoie ca Domnul să ne judece? Domnul ne-a

dat prima dată revelație atunci când am fost născuți din nou. Apoi am văzut faptul că El este Cap. El ne descoperă planul Său, începe să ne învețe căile Sale, ne îngăduie să cunoaștem voia Lui în anumite privințe. Oare nu de atâta avem noi nevoie? De ce am avea nevoie de mai mult de atât ca să ajungem la statura plinătății?

Privitor la „frica de Domnul” și la „judecățile Domnului”, ni se spune că ele sunt mai de preț decât aurul, decât mult aur curat. Știți că cetatea lui Dumnezeu este făcută parțial din aur – din aurul cel mai curat, așa de curat că poți să vezi prin el. Cu toții avem aur în noi. Când ai venit la Domnul și ai devenit creștin, ai devenit părtaș al naturii divine. Tocmai despre aceasta vorbește aurul. Cum face Domnul ca aurul acesta să devină atât de curat, încât să fie transparent? „Sunt mai dulci decât mierea, decât picurul din faguri.” Când citesc acest verset, imediat mă duc cu gândul la capitolul 10 din Apocalipsa unde Ioan a văzut un înger puternic a cărui față strălucea ca soarele și care stătea cu un picior pe pământ și un picior pe ape. În mână avea o cărticică deschisă. Un glas i-a spus lui Ioan: „Du-te și ia cartea din mâna îngerului”. El s-a dus și a cerut cartea. (Eu cred că acel glas a fost al Domnului Isus.) Îngerul i-a dat lui Ioan cartea și i-a spus: „Ia-o și mănânc-o”. Și i-a mai spus: „ea îți va amărî pânțele, dar în gura ta va fi dulce ca mierea”. Ioan spune: „Am luat cărticica din mâna îngerului și am mâncat-o: în gura mea a fost dulce ca mierea, dar, după ce am mâncat-o, mi s-a umplut pânțele de amărăciune”. „Mai mult, prin ele robul Tău este avertizat” (trad. engleză). De ce avem nevoie ca frica de Domnul și judecățile Domnului să ne avertizeze? „Pentru cine le păzește, răsplata este mare.” Ce este această răsplată? Sunt mântuit. Voi merge în cer. Am viața veșnică. Ce altă răsplată mai poate fi? De ce avem nevoie ca frica de Domnul și judecățile Domnului să ne ducă la statura plinătății? Pentru că atunci când venim la Domnul cu toată inima, căutând să ne situăm sub autoritatea Lui, este în noi un amestec. Avem Duhul Domnului, însă nu suntem siguri unde sfârșește El și unde începem noi. De aceea, trebuie să ne temem de Domnul.

Vreau să vă mărturisesc ceva. Eu știu că tot ceea ce fac trebuie să fac din dragoste pentru Domnul Isus. Însă am descoperit un lucru: inima mea nu este o inimă desăvârșită. Domnul *face* o lucrare în ea, și eu cred că, pe măsură ce El își continuă această lucrare, va face ca inima mea să ajungă desăvârșită. Dar am descoperit că eu nu-L iubesc pe Domnul în chip desăvârșit; și, până voi ajunge la acea zi când Îl voi iubi pe El în chip desăvârșit, ei bine, până atunci frica îmi slujește bine. Eu știu că toți de aici care Îi aparținem Domnului vom sta înaintea Lui în acea zi, în acel loc numit „scaunul de judecată al lui Cristos”. Acela nu este un loc

unde vor fi judecați cei necredincioși. Judecata aceloră va avea loc la „marele tron alb”. Însă la scaunul de judecată a lui Cristos, toți cei ce vor fi prezenți acolo vor fi creștini, toți cei ce vor fi acolo vor fi născuți din nou, toți cei ce vor fi acolo vor avea viața veșnică. Acolo va fi o familie. Când vom sta înaintea scaunului Său de judecată, aceasta nu va fi pentru a se hotărî dacă vom merge în cer sau nu, ci pentru a se hotărî dacă vom primi sau nu o moștenire împreună cu Domnul Isus. Aproape tot ce este descris în Biblie ca fiind moștenire este pentru cei care vor birui. „Celui care va birui va ședeă împreună cu Mine pe tronul Meu, după cum și eu am biruit și am șezut cu Tatăl Meu pe tronul Lui”. „Cel ce va birui va cârmui neamurile cu un toiag de fier”. „Dacă vom suferi împreună cu El, vom și domni împreună cu El”. Aproape toată moștenirea noastră în Domnul este condiționată. Mântuirea este un dar. Domnul ne-a dat fără plată viața veșnică, și fiecare dintre noi a devenit un copil al Tatălui. Veșnicia noastră împreună cu Tatăl este sigură. Tatăl nostru însă dorește ca noi să creștem, să ajungem la starea de fii maturi. Și, dacă vom ajunge la statura plinățății, atunci acea zi de la scaunul de judecată al lui Cristos va fi pentru noi o zi slăvită. Atunci vom auzi cele mai minunate cuvinte din partea Domnului nostru: „Bine, rob bun și credincios”. Frați și surori, eu mă tem de acea zi. Mă tem ca nu cumva în acea zi, când voi ajunge înaintea Domnului, El să-mi spună: „John, am vrut așa de mult ca tu să crești, am vrut ca tu să ajungi să ai un loc în Împărăția Mea, unde să poți domni împreună cu Mine, să ajungi în acea relație intimă cu Mine pe tron! Dar de fiecare dată când am venit la tine și am încercat să te cresc, tu ai auzit glasul Meu, dar ți-ai împietrit inima”.

În Scriptură se spune de mai multe ori în felul următor: „Frica de Domnul este începutul înțelepciunii” – în Proverbe și în Psalmi. De asemenea se spune că „frica de Domnul este începutul științei”. Dacă frica de Domnul este începutul înțelepciunii, eu cred că dragostea este sfârșitul înțelepciunii. O, cât de mult doresc ca Domnul să facă în inima mea tot ceea ce El dorește! Versetul 12: „Cine poate să-și discernă erorile?” (trad. engleză). Ați știut că sunt erori în mine? V-aș spune care sunt acestea, vi le-aș mărturisi pe toate, numai că *nu pot* să le discern. *Nu știu* care sunt. Cine poate să-și discernă erorile? În ochii mei, tot ce este în mine pare a fi de la Domnul. „*Absolvă-mă de greșeli ascunse*” (trad. engleză; în limba română spune „*iartă-mă*”). Ați știut că sunt în mine greșeli ascunse? Vi le-aș spune care sunt, dar sunt ascunse dinaintea mea, nu știu care anume sunt. Iar aceste erori, aceste greșeli ascunse mă fac să presupun anumite lucruri despre Domnul, care nu sunt, de fapt, reale. O, cât de mult am nevoie ca judecata Domnului, ca o sabie ascuțită cu două tăișuri, să pătrundă în inima mea! El să trimită lumina Lui, să-și pună degetul Lui pe greșelile mele, astfel încât să pot

să renunț la ele, ca să nu mai vin eu cu presupunerile mele înaintea Domnului. Domnul vrea să facă lucrul acesta, deoarece El vrea să cresc. Nu vrea să rămân copil. Cu toții iubim copiii. Mă uit la copiii care sunt acum aici; sunt așa de minunați! Dar, peste cinci ani, dacă acești copii vor fi exact cum sunt astăzi, aceasta ar însemna o mare durere pentru părinții lor. Indiferent cât de mult ne iubim copiii, bucuria noastră este ca ei să crească, să ajungă la maturitate. Aceasta dorește Domnul să facă și în mine. Este un amestec în mine: Domnul este prezent acolo, dar și eu sunt acolo. Problema este că eu nu știu ce este din El și ce este din mine. Domnul însă știe în mod desăvârșit cum să mă ducă în asemenea împrejurări, încât lucrurile acestea să poată fi descoperite. În aceste împrejurări, de obicei foarte dificile, El vine cu acea sabie în inima mea și-mi spune: „John, lucrul acesta este de la Mine; lucrul acela este de la tine și face rău în Împărăția Mea”. Atunci, în acel moment este foarte important să nu-mi împietresc inima. De ce mi-aș împietri inima? Pentru că îmi place felul în care sunt. Eu am un anumit fel de a fi, am o anumită personalitate, și pentru mine acesta este cel mai bun mod de a fi, cea mai bună personalitate.

Să presupunem că am primit un dar de la Domnul. (Desigur, toți cei care sunt în Trupul lui Cristos au primit daruri.) Dar să zicem că eu am darul de a discerne lucrurile. Domnul, în suveranitatea Lui, mi-a dat acest dar. (Am spus: „Să presupunem” – nu sunt sigur că El mi-a dat acest dar.). Acest dar este în folosul Trupului. Trebuie să existe discernământ în Trupul lui Cristos. Având acest discernământ, sunt în stare să văd multe lucruri. Eu sunt plin de râvnă pentru Domnul, și îmi place foarte mult să pun în practică acest dar. Așa am descoperit că pot să privesc la viețile fraților și să discern acolo multe lucruri. Încep să practic acest dar din ce în ce mai mult; privesc la viața lui cutare și aplic acest discernământ, judecând ce văd în fratele respectiv: „Acesta este un frate foarte bun”; sau „Mă îndoiesc că omul cutare este mântuit”; sau „Poate că ar trebui să merg și să discut cu anumiți frați, să-i atenționez în privința umblării lor.” În felul acesta mă trezesc că am devenit un fel de inspector: mă uit la roadele care se văd în viața ta și decretez dacă sunt bune sau nu pentru Casa lui Dumnezeu. Dar cu cât procedez mai mult în felul acesta, cu atât frații și surorile devin mai agitați când sunt în preajma lor. Când mă văd pe stradă, fac stânga împrejur și dispar, sau se ascund undeva după o ușă până trec eu. Eu sunt așa de plin de râvnă, încât nu pot să văd că acest fel al meu de a fi îi rănește pe alții. Căci ceea ce frații experimentează în cazul meu nu este viața. Același lucru îl vedem și în ceea ce Domnul a spus în legătură cu acel slujitor al Lui pus să dea tovarășilor săi hrană la vremea potrivită. Dacă robul acela zice în inima lui „Stăpânul meu zăbovește să vină, dacă va începe să îi bată pe tovarășii lui

de lucru...” Aceasta este o formă de violență împotriva Trupului lui Cristos. Frații și surorile nu sunt încurajați și zidiți prin mine, ci se simt judecați și osândiți sau simt că trebuie să se conformeze unor reguli anume ca să poată ajunge la un anumit standard. În ce mă privește, sunt fericit că sunt în Casa lui Dumnezeu și pot să funcționez cu darul pe care mi l-a dat Domnul, până într-o zi când Domnul vine la mine, prin împrejurări pe care El le-a rânduit în chip desăvârșit, vine cu sabia Lui și îmi spune: „Aceasta este din Mine, dar restul, toate celelalte sunt din tine, și aceste lucruri fac rău Trupului lui Cristos”. Cu sabia Lui, El desparte sufletul de duh. Cuvântul Domnului este dulce în gura noastră, dar când El vine în acest mod și aduce lumina și judecata Lui în inima mea, atunci este o experiență amară. În acel moment eu pot sau să mă predau Lui, sau să-mi împietresc inima. Sigur, sunt prea viclean ca să spun un „Nu” direct Domnului. Cuvântul Domnului însă nu vine la mine într-o viziune în timpul nopții, ci adeseori vine prin intermediul fraților și surorilor din Trupul lui Cristos. Fiecare dintre ei îmi spune același lucru; și de fiecare dată Domnul Își pune degetul pe acel lucru rău din mine. Dacă eu îmi împietresc inima și spun: „Frații greșesc, nu au dreptate; eu am dreptate”, lucrarea pe care Domnul vrea să-o facă în mine, slujitorul lui care a primit un dar, nu mai înaintează; și, dacă rămân în acea stare, îmi voi pierde moștenirea. De aceea e nevoie să ne temem de Domnul. Să ne temem de acea zi când vom sta în prezența Lui și vom descoperi că am vândut o greutate veșnică de slavă pentru un „blid de linte” – căci așa ne vor părea lucrurile în acea zi – faptul de a domni împreună cu El în comparație cu faptul de a mă ține de felul meu de a fi. Domnul nu caută să-mi distrugă personalitatea, ci vrea doar să despartă în mine sufletul de duh. Căci atâta timp cât este un amestec, slujirea mea în Trupul lui Cristos va fi periclitată. Adevărul este că Domnul mă iubește și El nu este supărat pe mine. Mă duce în tot felul de situații și-mi vorbește, pentru că mă iubește. El aduce judecățile Lui asupra noastră tocmai pentru că ne iubește. Nu trebuie să ne temem de judecățile Lui, ci să ne temem de acea zi, dacă nu Îi dăm voie Lui astăzi să vină cu judecățile Lui și să lucreze în noi. Puteți să vă imaginați ce a fost în inima lui Esau când a înțeles ce preț a plătit pentru un blid de linte: și-a vândut dreptul de întâi-născut.

Poate nu sunt o persoană înzestrată cu daruri, sau am un dar foarte mic, nu iese în evidență. Dar să spunem că sunt unul căruia îi place să vorbească. Cunoaștem cu toții oameni cărora le place să vorbească. Sunt creștin și sunt așa de bucuros să fiu în Casa Domnului, pentru că aici mi se oferă posibilitatea de a face ceea ce îmi place ca să fac, și anume să vorbesc. Desigur, eu numesc aceasta a vorbi despre Cristos, a aduce un cuvânt de îmbărbătare, a veni cu o mică mărturie. Aceste lucruri sunt necesare. Într-adevăr, sunt necesare în Trupul lui Cristos, însă

când eu fac aceste lucruri, în realitate nu le fac pentru a-i încuraja pe frați, ci le fac pentru că îmi place să vorbesc. Pentru urechea mea nu este sunet mai plăcut decât sunetul propriului meu glas. Apoi, într-o zi, Cuvântul Domnului vine la mine. El rânduiește niște împrejurări și, prin intermediul acelor împrejurări, îmi vorbește: „John, măsura aceasta sunt Eu, dar restul ești tu, și aceasta nu este de folos în Casa Mea, ba chiar face rău”. Unii frații adorm, alții sunt descurajați pentru că eu vorbesc atât de mult și, în realitate, nu spun nimic. Deci, fie că este vorba de ceva ce ne-a fost dat ca dar, fie că e vorba de ceva ce avem prin natura noastră, Domnul este gata să vină la noi și să ne dea lumină, ca să putem să slujim bine în Casa Lui. Când Domnul îți vorbește, Cuvântul Lui este plin de putere și te face în stare să ascuți de El. De fapt, Domnul ne-a dat trei lucruri care sunt absolut necesare. Fiecare dintre noi are aceste trei lucruri. Ele sunt enumerate în Apocalipsa 12: „Ei l-au biruit prin sângele Mielului, prin cuvântul mărturiei lor și nu și-au iubit viața până la moarte”. Domnul ne-a dat sângele Lui pentru iertarea noastră – acum nu mai este condamnare pentru noi; ne-a dat Duhul Lui ca să ne călăuzească și să avem o mărturie slăvită ce vorbește despre El, o *viață* ca mărturie, nu doar vorbe; „și nu și-au iubit viața până la moarte”. Când Domnul Isus a murit pe cruce, nu numai El a murit pentru noi, ci și noi am murit în El. Dumnezeu ne-a pus pe noi toți în Cristos pe cruce; și, când El a murit, și noi am murit; când El a înviat din morți, și noi am ieșit în înnoirea vieții, devenind niște făpturi noi, parte din noua creație. Când ceva din vechea creație începe să se arate în noi, moartea noastră împreună cu Domnul se dovedește a fi un lucru plin de putere. Prin puterea acele morți putem să ne lepădăm de noi înșine. Deci avem puterea sângelui, puterea Duhului Lui și puterea acelei morți ca să-L urmăm pe Domnul și, de asemenea, ca să ne lepădăm de eul nostru.

Aș dori acum să vorbesc despre patru oameni minunați din Biblie, din Vechiul Testament. Aș vrea să vă arăt cum a lucrat Domnul în viața fiecăruia dintre ei și le-a arăta niște lucruri exact în modul în care am spus eu mai înainte. Dacă putem să vedem că Domnul a făcut aceasta și în oamenii cei mai buni din Vechiul Testament, pentru că i-a iubit, atunci putem vedea că El face aceasta și în viețile noastre, pentru că ne iubește. Rețineți! Oamenii au erori în ei, pe care nu le pot discerne, au greșelii ascunse, au închipuirile lor cu privire la Dumnezeu, dar, de asemenea, au un Domn credincios care folosește sabia pentru a-i restabili. Primul om la care mă voi referi este Iov.

Iov a fost un om drept. Dumnezeu făcuse o lucrare minunată în viața Lui. Domnul Însuși a mărturisit despre Iov că era drept. Când Satan s-a înfățișat înaintea lui Dumnezeu, Domnul Însuși l-a adus în discuție pe Iov: „L-ai văzut

pe robul Meu Iov? El este fără vină, drept, se teme de Dumnezeu, nu este nimeni ca el pe toată fața pământului.” Desigur, vrăjmașul nu a vrut să recunoască acest adevăr. „După ce va fi pus la încercare, Te va blestema în față.” De aceea Domnul a dat voie vrăjmașului să-l pună la încercare. Prima dată vrăjmașul s-a atins de tot ce avea Iov. Apoi a avut loc o altă discuție între Dumnezeu și Satan, în care acesta a spus: „Da, dar este încă plin de viață. Dacă Te vei atinge de trupul lui, Te va blestema în față”. Domnul i-a spus: „Ți-l las în puterea ta, numai să nu-i iei viața”. Și astfel, Iov, cu dureri mari, a ajuns să stătea lângă o grămadă de gunoi, într-o stare mizerabilă. Mai întâi vrăjmașul a trimis-o pe soția lui Iov la el, care i-a spus: „De ce nu-L blestemi pe Dumnezeu și apoi să mori?” Dar Iov nu a făcut aceasta. Apoi vrăjmașul a adus la el trei mângâietori. Eu mă gândesc că acești mângâietori ai lui Iov au avut mulți copii, deoarece urmașii lor îi putem vedea și astăzi peste tot! Ori de câte ori vreun creștin suferă, vine la el un mângâietor care e convins că știe care este rădăcina problemei. De obicei, este vorba de două lucruri: „Este vreun păcat ascuns în viața ta. Nimeni nu-l știe, dar Dumnezeu îl știe, și tu îl știi. Dacă îți vei mărturisi păcatul, totul va fi bine cu tine”. Al doilea lucru pe care îl spun acești mângâietori este: „Îți lipsește credința. Dacă ai crede, Domnul te-ar vindeca de boala asta. Ai nevoie de mai multă credință”. Deci, păcat ascuns sau lipsă de credință. De obicei nu este vorba nici de una, nici de alta, ci, adeseori, este același lucru care i s-a întâmplat și lui Iov. El a ajuns într-o situație dificilă care i-a fost rânduită de Domnul Satan a fost doar robul Domnului în toată această afacere. În fine, când mângâietorii lui Iov au continuat să-l acuze de existența în viața lui a vreunui păcat ascuns, el le-a spus adevărul: „Nu este păcat ascuns în viața mea. Eu am umblat în dreptate. Domnul a făcut o lucrare în viața mea, și acea lucrare este temeinică”. A fost însă o greșală ascunsă în Iov. A fost o presupunere de-a lui: „Eu sunt un om drept. Dumnezeu a făcut o lucrare în viața mea. Eu L-am urmat pe El, am ascultat de El, și acum El îmi e dator. Nu merit să mi se întâmple un asemenea lucru. Dacă aș putea numai să-L gădesc pe Dumnezeu – nu știu unde este, dar numai de L-aș găsi –, atunci mi-aș apăra pricina. Și dacă El nu S-ar folosi de puterea Lui mare în această situație, dacă ar discuta cu mine în mod cinstit, eu aș câștiga pricina. Dreptatea a fost pervertită aici.” Iov se încredea în lucrarea pe care Domnul o făcuse în viața lui. El credea că știe totul. Rețineți că Iov Îl cunoștea pe Domnul ca nimeni altul de pe pământ. Domnul însă este așa de mare! Acela dintre noi care Îl cunoaște cel mai bine, în realitate Îl cunoaște cel mai puțin. La sfârșitul acestei controversă, Domnul Însuși a venit și i-a vorbit și i-a pus lui Iov mai mult de o sută de întrebări la care acesta nu a putut să răspundă. Cu fiecare întrebare, Iov a început să vadă ce vas mic era el, și cât de mare este Domnul. În cele din urmă, Iov

a spus următorul lucru: „Am crezut că Te cunosc, dar numai am auzit despre Tine. Acum însă Te văd față în față. Retrag tot ce am spus și mă pocăiesc în sac și cenușă”. Cuvântul Domnului a venit la Iov ca o sabie și i-a străpuns inima. De ce? Pentru că Dumnezeu a fost supărat pe Iov? Nu! Dumnezeu l-a iubit pe Iov și a vrut să-l ducă la ținta Lui, și l-a și dus la acea țintă, pentru că Iov nu și-a împietrit inima. Atunci Iov a înțeles că Dumnezeu Însuși este toată nădejdea noastră. Iov a fost un om care a cunoscut autoritatea Domnului și, datorită acestui lucru, Dumnezeu a putut să facă o lucrare a dreptății în viața lui. Iov a ajuns la statura plinătății.

Să nu ne punem niciodată nădejdea în *lucrarea* pe care Dumnezeu o face în viața noastră. Nădejdea și încrederea noastră este *numai* în El. Mă gândesc că poate sunt unii aici în care Dumnezeu a lucrat într-un mod cât se poate de minunat, care l-au urmat pe Domnul și s-a realizat în viața lor o dreptate practică. Nu vă încredeți în acea lucrare. Cred că dacă cineva ar fi putut să se încreadă în lucrarea pe care Domnul a făcut-o în el, acest om ar fi fost Pavel. El a spus: „Tot ceea ce fac este să-mi țin ochii ațintiți asupra Domnului Isus, fără a mă opri să admir lucrurile minunate pe care le-a făcut El în mine, și El Însuși mă va duce până la capăt”. Slavă Domnului pentru acea sabie. În cazul lui Iov, tăria lui cea mai mare a devenit slăbiciunea lui cea mai mare. În urma lucrării pe care Domnul a făcut-o în el, Iov a ajuns să-și închipuie lucruri false despre Dumnezeu. Dar Domnul l-a iubit și l-a ajutat să iasă biruitor.

Al doilea om este Avraam. Avraam a fost un om cu viziune. Știți că Avraam a văzut tot planul lui Dumnezeu. Dumnezeul slavei i s-a arătat lui Avraam, și Avraam a văzut totul: a văzut ziua Domnului Isus, a văzut Cetatea lui Dumnezeu și și-a văzut și rolul lui în toate acestea. Și ce rol minunat a fost acela! Viziunea pe care a avut-o Avraam l-a făcut să meargă pe drumul pe care a mers. El a ieșit din Ur, din Chaldea (avea 55 de ani când Domnul i-a vorbit prima dată, în Ur), a ajuns în Haran; după două zeci de ani (avea 75 de ani), a pornit de acolo și a ajuns, în fine, în țară. Aici a ajuns pe la Sihem, la Betel. Apoi a venit o foamete în țară, și atunci s-a dus în Egipt. A stat acolo un timp. A ieșit din Egipt. A fost o greșală faptul că a mers în Egipt, însă Domnul a arătat har față de el. Ba chiar, când a plecat din Egipt, a plecat cu mai multe lucruri decât avea când se dusese acolo. A primit inclusiv o roabă egipteană – roaba soției lui. În Genesa 15 scrie că Domnul i s-a arătat lui Avraam din nou și i-a spus: „Moștenirea ta va fi mare”. Avraam a zis: „Dar ce-mi vei da, căci nu am moștenitor ca să i-o las, nu am copii. Unul din robii din casa mea va fi moștenitorul meu”. Domnul i-a spus: „Nu, nu acest om va fi moștenitorul tău, ci vei avea un fiu care va ieși din trupul tău”. Avraam a crezut Cuvântul Domnului, și aceasta ia fost socotită dreptate. Dar în cazul lui Avraam,

marea lui viziune a devenit slăbiciunea lui cea mai mare. A fost așa de consacrat acelei viziuni, încât a crezut că poate face el ceva pentru a o împlini. Astfel, el și soția lui au întocmit un plan. Ei erau căsătoriți de mulți ani, dar nu aveau copii, și vremea trecea. Atunci au hotărât ca roaba aceea egipteană, roaba Sarei, să fie dată lui Avraam, ca să aibă un copil prin ea. Copilul acela urma să fie copilul lor din moment ce era roaba lor. Deci, când Avraam avea 86 de ani, a avut un copil prin Agar. Puteți să vă imaginați bucuria din inima lui? „Cuvântul Domnului s-a împlinit, am un fiu! Anul trecut Domnul mi-a promis un fiu, fiu care va ieși din trupul meu, și acum îl am pe fiul făgăduinței.” A început să se ocupe de creșterea aceluia băiat – a lui Ismael. Credea că Ismael era în centrul atenției lui Dumnezeu, și el îl creștea pe băiat ca acesta să-și ocupe locul în linia rânduită de Dumnezeu. În fiecare an urmărea cu mare atenție creșterea aceluia băiat. Avea grijă ca tot ce făcea să fie parte din planul și scopul lui Dumnezeu. După 14 ani de la acest plan al lui, (Ismael acum avea 13 ani, era pe cale să devină un tânăr, și Avraam era foarte mulțumit cum a lucrat el la împlinirea planului lui Dumnezeu), Domnul i s-a arătat din nou și i-a spus: „Avraame, (Avraam avea 99 de ani, era de-acum prea bătrân ca să mai aibă copii, și știți că și Sara era stearpă, și, de asemenea, era prea bătrână pentru a mai avea copii), îți aduci aminte de copilul despre care ți-am vorbit? Anul viitor Sara va avea un fiu. Eu voi face să se îplinească Cuvântul pe care l-am spus și în care tu ai crezut”. Puteți să vedeți cum sabia Domnului a pătruns în inima lui Avraam? Ce făcuse el timp de 14 ani? El crezuse tot timpul că lucra la împlinirea planului lui Dumnezeu, că dădea o mână de ajutor la împlinirea planului lui Dumnezeu! Iar acum Domnul îi spune: „Tot ce ai făcut nu valorează nimic”. Și când Domnul i-a spus acest lucru, Avraam a strigat către Domnul, așa cum strigăm și noi uneori când Domnul vine și ne arată ceva: „O, să trăiască Ismael înaintea Ta! Doamne, să nu-mi spui că lucrarea mâinilor mele nu valorează nimic. Doamne, lasă ca ceea ce eu am crezut că fac pentru Tine să aibă valoare!” „Avraame, *tu* nu poți să faci nimic”. Tăria lui cea mai mare a devenit slăbiciunea lui cea mai mare. Având viziunea, crezând în ea și ținându-se de ea, Avraam și-a închipuit că el poate să facă ceva din lucrarea lui Dumnezeu. Dar Domnul i-a arătat: *tu* nu poți face nimic. A fost Dumnezeu supărat pe Avraam pentru că s-a dus în Egipt, de unde a luat acea roabă, sau pentru că și-a petrecut acei 14 ani crezând că face ceva, când în realitate nu a făcut nimic? Nu! Domnul l-a cunoscut pe Avraam; l-a cunoscut atunci când l-a chemat. El știa cum este Avraam. Domnul vede în inimă. El a cunoscut toate punctele tari și punctele slabe ale lui Avraam. Și a venit cu dragoste la Avraam și i-a spus: „Avraame, lucrul acesta este de la Mine, dar lucrul acela este de la tine –; dă-l la o parte,

pentru că nu este de nici un folos în planul Meu.” Frați și surori noi nu putem face nimic decât prin Cel care ne întărește; în noi înșine nu putem face nimic. Unii dintre noi au o mare viziune. Unora dintre cei de aici Domnul le-a arătat mult. Nu lăsați ca acea tărie să fie lucrul care să vă încurce. Când Domnul vă vorbește, nu vă împietriți inima. Dumnezeu Însuși este toată nădejdea noastră. Noi nu putem face nimic.

Al treilea om este David. Îmi place foarte mult să mă gândesc la David. Îmi place să citesc despre viața lui, pentru că David a fost un om după inima lui Dumnezeu. David a cunoscut căile lui Dumnezeu, orânduirile Domnului. Iov a fost omul care a cunoscut autoritatea Domnului – „Legea Domnului este desăvârșită.” Avraam a fost un om care a cunoscut planul lui Dumnezeu – „Mărturia Domnului este adevărată”. David a fost unul care a cunoscut căile Domnului – „Orânduirile Domnului sunt drepte”. David a umblat în chip desăvârșit înaintea Domnului. Cunoașteți acea întâmplare cu Goliat, când David era tânăr; apoi, când ajuns sub mâna grea a lui Saul – David a trăit în chip desăvârșit în acea perioadă foarte dificilă, când era prigonit de Saul. După ce, în final, David a ajuns la tron, Domnul a început să arate gloria tuturor realizărilor lui David. Domnul a putut să obțină mari realizări prin David, deoarece David cunoștea căile Domnului. Când David a ajuns la tron, Israelul era o națiune divizată. David a unit poporul lui Dumnezeu. Apoi tot el și-a dat seama că Ierusalimul era locul unde Domnul dorea să-și așeze Numele. În Deuteronom 16, Domnul spune de mai multe ori: „Când veți intra în țară, voi alege un loc, și în acel loc Îmi voi așeza Numele, în acel loc Îmi veți aduce jertfe, în acel loc veți avea sărbătorile, acela va fi locul Casei Mele”. Însă ei erau deja în țară de 400 de ani, și totuși, acel loc încă nu fusese descoperit. Se pare că nimănui nu-i păsa de lucrul acesta, nimeni nu avea dorința să meargă înaintea Domnului și să-L întrebe: „Unde este locul Tău?”. David însă a mers înaintea Domnului și a primit această revelație: Ierusalimul. Și atunci a cucerit acea cetate pentru Domnul.

Știți că nici chivotul nu mai era acolo. Cu ani înainte, doi preoți nechibzuiți au dus chivotul într-o luptă împotriva filistenilor. Filistenii au câștigat lupta și au dus chivotul cu ei, în țara lor. Dar apoi lor nu le-a trebuit chivotul și l-au trimis înapoi în Israel într-un car tras de boi. Chivotul mărturiei a fost dus în casa unui om numit Abinadab. Puteți să vă imaginați lucrul acesta? Exista cortul pe care-l zidise Moise, unde toți israeliții își aduceau jertfele, unde în fiecare zi preoții curățau lumânările de la sfeșnicul de aur, ardeau tămâie pe altarul de aur și în fiecare săptămână puneau pâinile pe masa de aur; dar Sfânta sfințelor era goală! Chivotul vorbește de Cristos. Pe capacul chivotului era scaunul îndurării, tronul.

Acest lucru vorbește într-un mod profetic despre zilele noastre. În întreaga lume sunt lucruri creștine, se desfășoară lucrare creștină. Privite din exterior, s-ar părea că aceste lucrări au valoare, dar în miezul lor, în locul care ar fi trebuit să fie ocupat de Domnul Isus, cortul este gol. O, Domnul dorește oameni care să iasă afară, să vină la El și să-L întroneze pe El în mijlocul lor. David a înțeles că chivotul nu mai era acolo și, după ce a cucerit Ierusalimul, a spus poporului: „Să mergem să aducem chivotul aici, pentru că nu ne-am mai îngrijit de el de pe vremea lui Saul”. Deci David a adus chivotul la Ierusalim.

David a adus Israelului mari biruințe. El i-a înfrânt pe filistenii, pe edomiții, pe moabiți, pe sirieni, pe amaleciți – mulți vrăjmași ai lui Israel au fost înfrânți de David. Domnul a putut să obțină toate aceste realizări prin David, pentru că David a cunoscut căile Lui. Dar tăria lui cea mai mare a devenit slăbiciunea lui cea mai mare. Iată care a fost greșeala ascunsă a lui David: „Îmi este îndeajuns! Priviți cât a făcut Domnul prin mine! Îmi ajunge! Domnul a obținut cetatea Lui; împărăția este unită, chivotul a fost adus înapoi, biruințe sunt peste tot în jurul nostru! Îmi ajunge! Merit acum puțină odihnă”. Frați și surori, în cursă trebuie să alergăm până la capăt. David a încetat să mai alerge.

2 Samuel 11:1: „Primăvara, când împărații se duc al război, David a trimis oștirea lui Israel împreună cu Ioab. Împăratul însă a rămas la Ierusalim”. Unde era locul lui David? Să fie cap al oștirii lui. Acesta era locul împăratului: să meargă la război cu oștirea lui. David însă obosise. Probabil ajunsese epuizat de tot ceea ce făcuse Domnul prin el. Ba Scriptura încă spune că seara, după ce s-a sculat din pat, (cei mai mulți dintre noi ne sculăm din pat dimineața, nu știu de ce a dormit el toată ziua!), a ieșit să facă o plimbare pe acoperișul casei lui. Și, pentru că nu mai alerga, pentru că își spusese în inima lui: „Îmi ajunge”, a căzut în curvie, apoi a săvârșit un omor. Ce stare pentru un om care Îl iubea pe Domnul așa de mult! Domnul însă îl iubea pe David și nu l-a abandonat. A venit la el cu ceea ce David avea nevoie cel mai mult în acel moment: sabia cu două tăișuri. L-a trimis la David pe Natan, prorocul, care i-a spus acea întâmplare ce semăna perfect cu ceea ce se întâmplase cu David. Și Natan l-a întrebat: „Ce crezi despre toate acestea?” David s-a supărat: „Omul care a făcut asta merită să fie omorât. Trebuie să dea înapoi împătrit”. Atunci sabia a pătruns în inima lui: „Tu ești omul”, i-a spus Natan. David a fost restabilit, pentru că, atunci când Cuvântul Domnului i-a vorbit, el nu și-a împietrit inima, ci L-a lăsat pe Domnul să facă ceea ce El face în chipul cel mai desăvârșit. „David, lucrul aceasta este de la Mine, dar acela este de la tine.” David a ajuns înapoi în cursă și a continuat să alerge până la sfârșit. A ajuns la statura plinătății. Domnul a venit la David pentru că îl iubea. Și El va

veni la fiecare dintre noi, mereu și mereu, nu pentru că ne urăște sau pentru că ar fi supărat pe noi, ci pentru că avem nevoie de acel Cuvânt care să despartă în noi sufletul și duhul. Noi avem greșeli ascunse. David, Avraam, Iov au avut greșeli ascunse. Domnul însă a venit la ei și apoi i-a dus biruitori până la tron.

Ultimul om despre care vom vorbi este Iacov. Iacov a fost un om care a avut o chemare în viața lui. Știți că sunt mulți în Trupul lui Cristos care au o chemare; ei au un sentiment puternic că sunt chemați de Domnul. Lucrul acesta poate fi minunat, dar și periculos. Adeseori se întâmplă ca chemarea pe care o are cineva din partea Domnului să ajungă să-l distrugă pe acel om, pentru că tăria noastră cea mai mare devine slăbiciunea noastră cea mai mare. Vă aduceți cu toții aminte de împrejurările nașterii lui Iacov. Isaac și Rebeca erau căsătoriți, dar nu au avut copii timp de 20 de ani. Isaac s-a rugat pentru soția lui, Dumnezeu i-a ascultat rugăciunea și ea a rămas însărcinată. Dar pe când era însărcinată, ea a început să aibă mari necazuri. Așa mari necazuri a avut, încât a mers înaintea Domnului să-L întrebe: „Ce se întâmplă cu mine?” Și Domnul și i-a spus. „Sunt gemeni în pântecul tău, care se luptă între ei; sunt acolo două neamuri care se luptă între ele, și cel mai mare va sluji celui mai mic”. Când s-au născut copiii, Esau s-a născut primul. Iacov a fost al doilea, dar s-a ținut de călcâiul fratelui său. În toate acele luni cât au fost în pântecul mamei lor, ei s-au luptat între ei, iar când s-au născut, Iacov l-a ținut pe fratele său de călcâi. Nu ne surprinde faptul că Rebeca l-a iubit pe Iacov mai mult. De ce? Din pricina Cuvântului Domnului. Domnul spusese că cel mai mare va sluji celui mai mic. Cel mai mic este cel care are chemarea. El este cel care va primi moștenirea. Și astfel, mama lui l-a iubit pe el. Lui Isaac însă îi plăcea vânatul și, de aceea, el l-a iubit pe Esau, căci Esau a era un mare vânător. Se poate vedea influența mamei în viața lui Iacov. Biblia ne spune că el era un om pașnic, care locuia în corturi. În alte traduceri spune că era un om civilizată, care locuia în corturi. Cred că mamele sunt cele care fac din noi niște oameni civilizați. De asemenea, și soțiile fac din soții lor niște oameni civilizați. Iacov a fost un astfel de om: un om pașnic locuind în corturi. Esau era un om al câmpului. Eu sunt sigur că atunci când Iacov a ajuns suficient de mare ca să poată ține un secret, mama lui i-a încredințat Cuvântul Domnului: „Iacove, Domnul mi-a spus că tu vei fi cel care vei dobândi moștenirea. Tu vei fi cel care vei ajunge la moștenirea lui Dumnezeu”. Iacov a crezut în cele spuse de mama lui și a început să aștepte să se întâmple acel lucru minunat. Și-a îndreptat gândurile și inima asupra acestui lucru, asupra acestei chemări. Dar și în cazul lui Iacov, punctul lui cel mai tare, legat de chemarea lui minunată, a devenit slăbiciunea lui cea mai

mare. El a dorit foarte mult împlinirea acestei chemări, dar avea în el o greșeală ascunsă – presupunerea că scopul scuză mijloacele.

„Eu am o chemare. Trebuie să îmi urmez chemarea. Nu contează cum o voi realiza, din moment ce ținta va fi atinsă.” Cine este omul care are o chemare în viața lui și poate să stea să aștepte ca Domnul să o ducă la împlinire? Cât de mulți tineri au acest sentiment puternic al chemării lui Dumnezeu în viața lor! Și totuși, această chemare îi face s-o ia înaintea Domnului! Niciunul dintre noi nu înțelege cât de mult dorește Domnul să lucreze *în* noi înainte de a putea lucra *prin* noi. Nu știm cât de des trebuie să vină Domnul cu acea sabie și să despartă în noi sufletul de duh. Ne uităm la noi înșine și spunem: „Calea mea este curată înaintea Domnului”. Dar aceasta este deoarece nu știm ce este de la El și ce este de la noi.

Așadar, Iacov a profitat de fratele său Esau, a cumpărat dreptul de întâi-născut și apoi, împreună cu mama lui, l-a înșelat pe tatăl lui și a dobândit binecuvântarea. După aceea mama lui i-a spus: „Acuma e mai bine să pleci de acasă, pentru că Esau s-a supărat; te duci pentru câteva zile”. Iacov a plecat, dar a urmat să fie plecat timp de 20 de ani. S-a dus în Haran, de unde venise Avraam. În prima zi când a ajuns acolo, a văzut-o pe Rahela, s-a îndrăgostit la nebunie de ea și a cerut-o în căsătorie de la tatăl ei, Laban. Laban i-a spus: „Dacă îmi vei slui șapte ani, ți-o voi da pe Rahela”. Iacov a început să lucreze. Biblia ne spune că dragostea lui pentru ea era așa de mare, încât anii aceia i s-au părut câteva zile. În fine, a sosit ziua cea mare. Știți că pe vremea aceea obiceiurile de la nunți erau puțin diferite de cele din zilele noastre. Cred că ei sărbătoreau puțin mai mult decât o facem noi. Chiar și pe vremea Domnului Isus, nunțile erau un prilej de mare sărbătoare. În fine, după ce s-a încheiat ospățul, au adus mireasa lui Iacov. Ea era îmbrăcată cu haina ei de nuntă și avea un voal pe față. Au mers în camera miresei. Probabil că era destul de întuneric acolo, pentru că, în dimineața următoare, când Iacov s-a trezit, a văzut că nu era Rahela, ci Lea, sora ei. Biblia spune doar Rahela era frumoasă la statură și mândră la față, dar Lea avea ochii slabi. „El s-a trezit, și iată că era Lea”. S-a supărat foarte tare: „Cum ați putut să mă înșelați?” Lea l-a înșelat, Laban l-a înșelat, ba chiar și Rahela cred că a avut partea ei aici. „Cum ați putut să îmbrăcați pe cineva ca să arate drept altcineva și astfel să mă înșelați? ... (Așa cum am făcut și eu cu tatăl meu!)”. Sabia Domnului a început să acționeze, și pe parcursul anilor care au urmat, pe care Iacov i-a petrecut acolo, era ca și cum ar fi avut oglindă în fața ochilor lui și s-ar fi văzut pe el în tot ce făcea. Ori de câte ori se gândea la mama lui iubită de acasă, se gândea la modul în care el și mama lui l-au înșelat pe tatăl lui. Odată, când

Ruben, fiul Leii a cules niște mandragore, Rahela le-a văzut și i-a spus sorei ei: „Dă-mi și mie din mandragorele acelea!” Lea i-a răspuns: „Nu-ți ajunge că mi-ai luat soțul? Acuma mai vrei și mandragorele fiului meu?” Atunci Rahela a spus: „Dacă îmi dai câteva din mandragorele fiului tău, atunci Iacov poate să fie al tău deseară”. Iată-l pe Iacov venind de la câmp după o zi foarte grea, (ani mai târziu, vorbind despre viața lui, a spus că a avut o viață foarte grea); probabil că în inima lui se bucură că vine să o întâlnească pe dragostea vieții lui, pe Rahela. Dar Lea îi iese înaintea și-i spune: „În seara aceasta vei fi al meu, căci te-am cumpărat cu mandragorele fiului meu”. Iacov se supără foarte tare: „Ai vândut relația noastră pentru o mâncare?” („Rahela a vândut această relație a noastră pentru o mâncare! Întocmai cum am făcut și eu cu Esau!”) Și s-a văzut pe el însuși. Din nou l-a străpuns sabia Domnului. Știți, Iacov a fost pe drept numit așa. Toată viața lui a fost un înșelător, unul care mereu meșteșugea planuri.

Noi vedem ținta, dar avem aceiași problemă pe care a avut-o și Iacov: scopul scuză mijloacele. „Ceea ce este important este ca ceea ce eu văd să devină o realitate în Biserică.” Dar poate sunt frați care văd lucrurile puțin altfel. Știți că în Trupul lui Cristos suntem diferiți unii de alții. Avem daruri diferite, provenim din medii diferite, există deosebire în felul în care înțelegem Scriptura, avem personalități diferite, lucrurile care ne plac sunt diferite, și e nevoie de toate mădulele Trupului pentru a exista un echilibru. Însă uneori sentimentul chemării noastre este așa de puternic! Poate simt că sunt chemat să aduc ceva anume în Trup. Apoi privesc la un frate care, la rândul lui, are și el un sentiment puternic al chemării, dar mă uit la el nu ca la un frate al meu, ci ca la o piedică. Și astfel, noi doi începem să luptăm unul contra celuilalt. Fiecare, în felul lui, încearcă să facă să devină realitate ceea ce cunoaște că Domnul i-a dat. „Ce-ar fi dacă m-aș duce pe la frați și aș vorbi cu fiecare în parte, ca să-i câștig de partea mea, și poate chiar ca să le explic modul greșit în care vede fratele meu lucrurile”. Așa ceva e bine, nu? Oare scopul nu scuză mijloacele? Oare puțină manevrare a lucrurilor nu este bună pentru a face ca viziunea pe care o am să se împlinească în Trupul lui Cristos? Ce-i dacă îl vorbesc puțin de rău pe fratele meu, ca să pot obține eu locul care mi se cuvine!? Noi suntem chemați să ne iubim unii pe alții și să umblăm împreună în unitate. Însă acest sentiment puternic al chemării devine slăbiciunea noastră cea mai mare și suntem dispuși să facem orice, deoarece considerăm că scopul scuză mijloacele.

Acesta a fost Iacov; și Domnul l-a pus într-o școală grea timp de 20 de ani, sub puterea unui unchi care era și mai viclan decât el, care i-a schimbat simbria de zece ori. De asemenea, au fost lupte în familia lui, între soțiile lui. Și ori de câte ori vedea lupta dintre ele, Iacov nu putea să nu se gândească la lupta dintre

el și fratele lui, Esau. Timp de 20 de ani s-a văzut mereu pe el însuși, (Domnul l-a pus în tot felul de situații în care a putut să vadă cine era el). În cele din urmă a luat tot ce avea și a pornit spre casă. La un moment dat a auzit că Esau venea înaintea lui cu 400 de oameni și s-a tulburat foarte tare. Și-a trimis soțiile și tot ce avea, dincolo de pârâu, în timp ce el a rămas în urmă, și Domnul Însuși a venit la Iacov și a început să se lupte cu el. Iacov nu a vrut să-L lase pe Domnul să plece. Atunci Domnul l-a atins pe Iacov într-un loc care este locul cel mai tare la bărbați. Dar nici atunci nu a vrut să-L lase să plece. Domnul i-a spus: „Se revarsă zorile, lasă-mă să plec!” Dar Iacov l-a spus: „Nu te voi lăsa să pleci până nu mă vei binecuvânta!” El știa că are nevoie de ceva ce nu avea. S-a văzut pe el însuși timp de 20 de ani. El s-a născut luptându-se cu fratele lui, și așa și-a trăit și viața, luptându-se. Atunci Domnul l-a întrebat: „Care este numele tău?” Și încă odată sabia Domnului i-a străpuns inima: „Iacov, înșelătorul, cel care manevrează lucrurile”. Dar Domnul i-a spus: „Atât, ajunge! De acum vei fi prinț cu Dumnezeu, numele tău va fi Israel”. Și Iacov l-a urmat pe Domnul pentru tot restul vieții lui. Nu mai era omul care credea că scopul scuză mijloacele, ci era un om care șchiopăta și își punea toată încrederea în Domnul. Când a ajuns la sfârșitul vieții lui, era un om credincios, un om cu viziune; un om potrivit pentru Împărăția Domnului, un om care a ajuns la moștenirea lui.

Avem nevoie de judecata Domnului în viața noastră. Domnul nu era supărat pe înșelător, ci voia să-l ducă la plinătate, la maturitate; de aceea a venit la el. Domnul vrea să vină la noi mereu și mereu și mereu și să ne arate ce este din El și ce este din noi., Atunci, prin puterea pe care ne-a dat-o El, puterea crucii, suntem în stare să dăm la o parte acel lucru care face rău și să continuăm să-L urmăm pe El tot drumul, până vom ajunge la desăvârșire. În acest mod desăvârșeste Dumnezeu Biserica.

Poate, în timp ce vorbeam despre acești oameni, cuiva i-a venit un gând: „Tocmai mi-am adus aminte de unul care este exact ca ei; sper că fratele respectiv a înțeles mesajul” sau: „O, aș fi dorit așa de mult ca fratele cutare să audă această predică!” Însă dacă gândești *astfel*, înseamnă că nu ai înțeles nimic. *Tu ești omul!* Domnul la *tine* va veni cu sabia Lui, pentru că te iubește, pentru că vrea să te ducă la statura plinătății. *Astăzi* dacă auzi glasul Lui, *astăzi*, dacă El vine la tine cu sabia Lui, nu-ți împietri inima; predă-te Lui, spune-i „Da” Domnului și lasă-L să aibă cale liberă în viața ta. Tu vei fi binecuvântat, Casa lui Dumnezeu va fi binecuvântată, iar noi vom ajunge toți la tron împreună, prin harul Lui.

Să ne rugăm: „Doamne, știm că faci o lucrare în inimile noastre, o lucrare care este în curs de desfășurare. Dorim foarte mult să avem o inimă desăvârșită

înaintea Ta, o inimă care Te iubește pe Tine în chip desăvârșit. Dar până în acea zi, învață-ne să ne temem, ca nu cumva atunci când Tu vei veni la noi, să ne împietrim inimile. Doamne, învață-ne să iubim judecățile Tale, să dorim acea lucrare pe care numai Tu poți să o faci, pentru a despărți sufletul de duh și a ne duce la desăvârșire. Dorim ca toate cuvintele gurii noastre și toate cugetările inimii noastre să fie plăcute înaintea Ta. Doamne, fă aceasta, și noi Îți vom da Ție toată slava! Te rugăm în Numele Domnului Isus! Amin!”

(Oradea, 2002)

